

PORT
PAYE
HELLAS

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

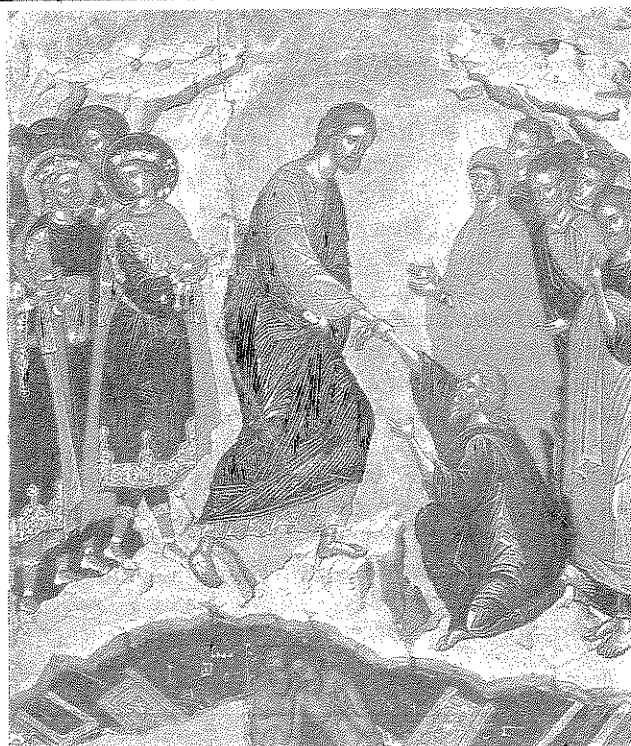
Απρίλιος - Μάϊος 1992
Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΕΤΟΣ ΜΒ' - Αριθ. Φύλλου 847

Γραφεία Κάνιγγος 32 - Αθήνα 106 82

ΤΗΛ. 36.28.280

Χ
Ρ
Ι
Σ
Τ
Ο
Σ

Α
Ν
Ε
Σ
Τ
Η

ΜΗΝΥΜΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟΝ 1992

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ

Δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις εἰς τὸν ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοια εὐδοκήσαντα Θεὸν τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ.

Δόξα καὶ εὐχαριστία εἰς τὸν φιλόανθρωπον Εὐεργέτην καὶ Σωτῆρα ἡμῶν, τὸν καταξιώσαντα καὶ κατὰ τὸ παρόν ἔτος ἀπολαῦσαι τοῦ Θεοῦ Πάσχα. Καὶ πάλιν χαρμόσυνος ἡ ἰαχὴ τῆς νίκης καὶ συντριβῆς τοῦ θανάτου ἀπλοῦται εἰς τὸν κόσμον, «**ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ**».

Ὡς μῆνυμα δὲ μοναδικὸν τῆς ἀπολυτρώσεως ἡμῶν ἰσχυράν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας καὶ χαρὰς τοῦ αἰωνίου μέλλοντος παρέχει ἡμῖν καὶ διὰ τοῦτο γλυκαίνει καὶ εὐφραίνει πᾶσαν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν καὶ ἐλκύει εἰς πίστιν θερμὴν πρὸς Κύριον καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Χριστὸν καὶ Θεόν. Οὕτω, θεῷ ἐλέει καὶ ἀγαθότητι, διανύσαντες τὸ κατανυκτικὸν στάδιον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ προπαρασκευασθέντες πνευματικῶς, εἰσῆλθομεν εἰς τὸν γνόφον ὑψηλῆς θεωρίας τῆς παντοδυνάμου ἰσχύος τοῦ Ἐσταυρωμένου Αὐτρωτοῦ, τοῦ εἰπόντος: «ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν». (Ἰωάν. Ι', 18).

Τὸ ἐθελούσιον πάθος τοῦ Κυρίου ἔχει τρίπτυχον τὴν μορφήν, ἀγάπης, δυνάμεως καὶ σοφίας.

Καὶ περὶ μέν τῆς ἀγάπης, ὁ ἴδιος μαρτυρεῖ λέγων: «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλутαι, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». (Ἰωάν. Γ' 16).

Περὶ τῆς δυνάμεως, ἀποφαίνεται ὁ Παῦλος λέγων: «ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστὶ», (Α' Κορ. Α', 18) καὶ περὶ τῆς σοφίας «Ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἑσταυρωμένον... Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν». (ἐνθ. αν. 24).

Ἡ δὲ ὑπερβάλλουσα ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ πλάσμα του μαρτυρεῖται ἀνεξάντλητος καὶ ἀνευ ὁρίων περιορισμοῦ· οὕτω δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ἡ θυσία τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Εἰς τὸ μέγεθος δὲ τοῦτο τῆς ἀπεράντου Θεϊκῆς ἀγάπης πρὸς τὸ δημιουργημὰ του προστίθεται καὶ ἡ μεῖζων ἀξία τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὁ ἐν Χριστῷ ἀναγεννημένος, ἀναβιβαζόμενος ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν ἀνθρώπου εἰς τὸν ὑπὲρ φύσιν καὶ κατὰ χάριν Θεόν, μέσω τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ.

Τοσαύτης ὁμως τιμῆς τυχὼν ὁ ἄνθρωπος, κατεφρόνησε καὶ παντελῶς ἠγνόησε εἰς τὴν ἐποχὴν μας τὴν μεγάλην δωρεάν τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν, γενόμενος δυστυχῶς καὶ πάλιν λεία τοῦ ἀνθρωποκτόνου.

Ὅπως ἰδιαζόντως ὁ τῆς σήμερον ἄνθρωπος παρασυρθεὶς ἀπὸ τὰ δελεάσματα τῆς προσκαίρου καὶ μὴ κατὰ Χριστὸν ζωῆς τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου, ἡστόχησε τοῦ μεγαλείου τῆς αἰωνίου δόξης τῶν οὐρανῶν καὶ ἐξέπεσε ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς διὰ τῆς Ἀναστάσεως ἀναβάσεώς του εἰς τὴν ματαιότητα διότι ἀπώλεσε τὴν ἐπαφὴν του μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ κόσμος τῆς ὕλης καὶ τῆς φθορᾶς, ὁ ὁποῖος κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ, παρεφρόνησε κυριολεκτικῶς διαῶν κατὰ τὸ θέλημα τῆς σαρκός, μὲ πλήρη ἀδιαφορίαν περὶ Θεοῦ καὶ ψυχῆς καὶ λογικῆς διὰ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς κατέστησε τὸν ἄνθρωπον βασιλέα πάσης τῆς κτίσεως, διό καὶ ἀντὶ ἀναβάσεως εἰς τὸ καθ' ὁμοίωσιν ἔχασε καὶ τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ. Ἰδοὺ ὁμως καὶ αἱ συνέπειαι τῆς ἀποστασίας.

Ἡ ὁσημέραι ἐπαύξησης τῆς δυστυχίας, τῆς ἐξαθλιώσεως, τῆς πείνης καὶ τοῦ τρόμου, τῆς κατ' ἀλλήλων θηριωδίας διὰ τῶν πολέμων, τῆς αἱματοχυσίας, τῆς ἀβεβαιότητος διὰ τὸ μέλλον καὶ τοῦ γενικοῦ ἀγχους σὺν τούτοις καὶ ἡ ἀποστασία ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς πίστεως, διὰ τῆς προδοσίας τῶν ὀρθοδόξων θεσμῶν καὶ παραδόσεων εἰς τὸν οἰκουμενισμὸν καὶ τὸν παπισμὸν, ἡ ἀνευλάβεια τῶν κληρικῶν, ἐκτός βεβαίως τῶν ἐξαιρέσεων, καὶ ἄλλα δεινὰ πλείστα, ὡς ὁψώνια τῆς ἁμαρτίας κατατυραννοῦν τὴν ἀνθρωπότητα, γενόμενα προοίμια μεγαλυτέρων συμφορῶν κατὰ τὴν ἱεράν ἀποκάλυψιν.

Παρά ταῦτα ὁμως καὶ πάλιν ἡ φιλανθρωπία τοῦ Σωτῆρος, ὅστις θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν μακροθυμεῖ χαρίζουσα εἰς ἡμᾶς σταθμοὺς ἀναψυχῆς τὰς ἐορτάς τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὸν κύκλον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός του, πρὸς παρηγορίαν καὶ ἀνάνηψιν ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς πτώσεως.

Οὕτω, θεῖα εὐσπλαχνία καὶ ἀγάπη ἐπέστη καὶ πάλιν ἡ μεγάλη καὶ κοσμοσωτήριος ἐορτὴ τοῦ Πάσχα, ἡ κυρία τῶν ἐορτῶν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἀναλαμβάνει, χαίρει καὶ ἀνακαινουργεῖται.

Ὁ οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων Θεὸς γενόμενος ἄνθρωπος διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ μέχρι Σταυροῦ καὶ ταφῆς συγκαταβάς διὰ τὴν ἐξαγοράν του ἀπὸ τὴν καταδίκην τοῦ Ἀδου, ἡλευθέρωσε καὶ συνανέ-

στησε μεθ' ἑαυτοῦ τοῦτον, καί ανέλαβεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὡς τρόπαιον νίκης κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ διαβόλου πληρώσας τὰ σύμπαντα χαρᾶς.

Ἡμεῖς δὲ οἱ τοσοῦτον ἐλεηθέντες ἡγαπημένοι ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί καὶ τέκνα, ἅς πολιτευθῶμεν ἀξίως τοῦ ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ ἅς ἐορτάσωμεν πνευματικῶς καὶ θεαρέστως ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον, ἀχώριστοι διαμένοντες τοῦ γλυκυτάτου Ἰησοῦ, ἵνα καὶ αἰωνίως

συζήσωμεν μετ' αὐτοῦ καὶ ἐορτάσωμεν Πάσχα αἰώνιον.

Ἐπὶ τούτοις, δέξασθε παρακαλοῦμεν ἐν ἀγάπῃ πολλῇ διαπύρους εὐχὰς καὶ συναφεῖς χαρμοσύνους πασχαλίου προσηύσεις μετὰ τοῦ ἐπινικίου χαιρετισμοῦ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Π Ο Ι Μ Α Ν Τ Ο Ρ Ι Κ Η Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ

Ἐ π ῖ τ ῇ Ἀ ν α σ τ ά σ ε ι τοῦ Κυρίου.

Π Ρ Ο Σ

Τοὺς εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τὰς σεπτὰς Ἀδελφότητας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Θεοσώτου Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ Πειραιῶς καὶ σαλαμίνος.
(Ἀναγνωσθῆτω, ἀφοῦ ἀναγνωσθῇ τὸ Ἑωθινόν Ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ψαλλῇ τὸ τροπάριον "Χριστὸς Ἀνέστη...").

Χάρις, ἔλεος καὶ εἰρήνη ὑμῖν παρὰ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, παρὰ τῆς ἐμῆς δὲ μετριότητος εὐχή καὶ εὐλογία.

Τέκνα μου πιστὰ καὶ λίαν ἀγαπητά,

Χ ρ ι σ τ ὸ ς Ἀ ν ἔ σ τ η. "Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ ὅτι Ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος, εὐφροσύνη αἰώνιος. Νῦν πάντα πεπληρωται φωτὸς, Οὐρανὸς τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια".

Τί καὶ ἂν ἐφρουροῦσαν οἱ βλοσυροὶ φύλακες τὸν Ζωοδόχον Τάφον; Τί καὶ ἂν ἀγρυπνοῦσε ἡ πάνοπλος "κουστωδία"; Ὁ Χριστὸς, θραύσας τὰ δεσμὰ τοῦ ἄβυσσαλέου Ἄδου τὸν "θάνατον θανάτω πατήσας" ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν "τριήμερος", ὅπως τὸ εἶχεν ὑποσχεθεῖ εἰς τοὺς μαθητὰς Του. Καὶ τὸν φρικτὸν Γ ο λ γ ο θ ᾱ ν διεδέχθη ἡ λαμπροφόρος Ἀ ν ά σ τ α σ ι ς, τὸ θ α ὤ μ α τῶν θ α υ μ ᾱ τ ω ν.

Μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ συνετρίβη ὁ Ἄδης. Καὶ ὅπως λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, ὁ Ἄδης "ἐπικράνθη, διότι κατηργήθη. Ἐπικράνθη, διότι ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, διότι κατηρέθη. Πού σοῦ θάνατε τὸ κέντρον, πού σοῦ Ἄδη τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστὸς καὶ σύ καταβέβλησαι".

Μὲ τὴν Ἀνάστασιν Του ὁ Χριστὸς κατέδειξε, κατὰ τὸν πανηγυρικώτερον τρόπον, τὴν θ ε ὁ τ η - τ ᾱ Του. Ἀπεκάλυψε, ὅτι πράγματι εἶναι Υ ἱ ὶ ὅ ς τοῦ θ ε ο ὤ, Π α ν τ ο ὀ ὕ ν α μ ο ς ὅπως καὶ ὁ Ο ὕ ρ ᾱ ν ι ο ς Π α τ ῆ ρ Τ ο υ, καὶ ὅτι τὸ κήρυγμά Του εἶναι ὄντως θ ε ὀ π ν ε υ - σ τ ο ν.

Καί κατετρόπωσε τούς διώκτας Του καί τούς ἐχθρούς Του ἀρχιερεῖς, γραμματεῖς καί Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι μετά σατανικῆς πανουργίας εἶχον διοργανώσει τήν παράνομον σύλληψιν Του καί ἀδικον καταδίκην Του.

Ἦλθεν εἰς τόν κόσμον ἀπεσταλμένος τοῦ Ἐπουρανίου Πατρός Του καί ἐνσαρκωτής τῆς Εὐδοκίας καί Εὐσπλαχνίας Αὐτοῦ, σαρκωθείς εἰς τήν μακαρίαν κοιλίαν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, Πνεύματι Ἁγίῳ. Καί ἐπορεύθη, ὅταν ἐπέστη τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, εἰς τό "Ἐκ' οὐσίον Παῦλος", διὰ τήν "ἡμῶν σωτηρίαν".

Ἐπρεπε νά ὑποστῇ τόν θάνατον καί μάλιστα "θάνατον Σταυροῦ", διὰ νά ἐπακολουθήσῃ ἡ δικαίωσις τῆς θεότητος Του, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του καί, ἐν συνεχείᾳ, τῆς Ἀναλήψεώς Του, ὥστε νά γίνῃ πιστευτή ἡ θεότης Του καί καρποφορήσῃ εἰς τόν ἀγρόν τῆς αἰωνιότητος ἡ σωτηριώδης διδασκαλία Του, ἡ ὁποία εἶναι ἀποθησαυρισμένη εἰς τό Ἱερόν καί Ἅγιον Εὐαγγέλιόν Του.

Διὰ τοῦτο καί ὁ Μέγας τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος βροντοφωνεῖ: "Εἰ Χριστός οὐκ ἐγγήγερται, κενή τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή καί ἡ πίστις ἡμῶν". Ἡ Ἀνάστασις εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῆς εἰς Χριστόν ἀνωμότητος Ὁρθοδόξου Πίστεως καί ὁ προάγγελος καί ἡ ἀπαρχή καί τῆς κοινῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως, κατὰ τήν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ. Τό λέγει καί τοῦτο ὁ θεορρήμων Παῦλος: "Χριστός ἐγγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχή τῶν κεκοιμένων".

Τέκνα μου περιπόθητα,

Ἄς φωτισθῶμεν ἀπό τό ἀνέσπερον φῶς τῆς πανεκλάμπρου καί πανενδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, διὰ νά ἐφαρμόζωμεν τάς διακηρυχθείσας ὑπ' Αὐτοῦ μετά παρρησίας αἰωνίου κύρους Ἀρχάς καί Ἀληθείας, τά ἱερά ρήματα τῆς ἐξ Ἀποκαλύψεως θρησκείας Του καί νά πράττωμεν ἔργα ἀγαθά καί τῷ θεῷ εὐάρεστα.

Καί προσκυνοῦντες καί δοξολογοῦντες, μέ ἀκλόνητον πίστιν καί βαθεῖαν κατάνυξιν, τόν θριαμβευτὴν τοῦ Ἄδου, τὴν Νικητὴν τοῦ θανάτου, τόν Σωτῆρα καί Λυτρωτὴν μας, ἀναφωνήσωμεν, ἐν ψυχικῇ ἀγαλλιᾷσιν κατὰ θεόν ἀγάπῃ, ἱερά ὑπερηφανεία καί στεντορεία τῇ φωνῇ:

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Μετά Πασχαλίων ἑορτῶν καί εὐλογιῶν, ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι.

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ Πειραιῶς καί Σαλαμίνας
ΓΕΡΩΝΤΙΟΣ

ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ὁ Χριστιανικός κόσμος ἀναμένει τό ἐσπέρας τοῦ Μεγ. Σαββάτου μετ' ἀγωνίας καί χαρᾶς τό «ΔΕΥΤΕ ΛΑΒΕΤΕ ΦΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΕΣΠΕΡΟΥ ΦΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑΣΑΤΕ ΧΡΙΣΤΟΝ ΤΟΝ ΑΝΑΣΤΑΝΤΑ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ».

Ἡ ἀνωτέρω χαρμόσυνος «φωνή» ἡ ὁποία ἐκφωνεῖται ἀπό τόν ἱερέα ἢ ἀρχιερέα, κρατοῦντες ἀνημμένην λαμπάδα, εἶναι ἄκρως συντριπτικόν φαινόμενον, διότι ἀμέσως οἱ πιστοί βλέπουν μετ' οὐ πολὺ τόν Ἰησοῦν τῶν Ἀναστάντα. Ὀλίγον κατόπιν ὁ Ἱερεὺς θ' ἀναγνώσῃ τό κατά Μάρκον Εὐαγγέλιον καί μαζί μέ τόν χορόν τῶν ἱεροψαλτῶν ἀναφωνοῦν τό: «Χριστός Ἀνέστη ἐκ Νεκρῶν θανάτῳ Θάνατον Πατήσας». Τά ἐν λόγῳ βιώματα τά ἔχουμε ζήσει ἀπό τά νεανικά μας ἔτη καί εἶναι, ἴσως, μοναδικά καί ἀνεπανάληπτα. Τά καταγράφομεν ὁμῶς ὡς προοίμιον αὐτῆς τῆς συγγραφῆς διότι σκεπτόμεθα ν' ἀναφωνήσωμεν στεντωρεῖα τῇ φωνῇ ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓνα ἀπό τά μέγιστα γεγονότα τῆς ἱστορίας. Χωρίς τήν Ἀνάστασιν εἶναι ἀδύνατον νά νοηθῇ χριστιανισμός ὁ δέ πιστός βλέπει καί αἰσθάνεται Ἰησοῦν Ἀναστάντα ἐν ὅλῃ τῇ βιωτῇ του.

Διά νά συνεχίσωμεν ὁμῶς τ' ἀνωτέρω φρόνιμον εἶναι νά ἐπισημάνωμεν τ' ἀκόλουθα:

Α. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι μαζί μέ τήν Γέννησιν Του ἡ ἀσάλευτος βάσις τῆς ὑπάρξεως τοῦ χριστιανισμοῦ διά μέσου τῶν αἰώνων διότι οἱ δώδεκα μαθηταί, οἱ ἐβδομήκοντα τοιοῦτοι καθὼς ἐπίσης καί οἱ ἑκατοντάδες οἱ ὁποῖοι συνεπορεύοντο μέ τόν Ἰησοῦν ἀπετέλεσαν θαυμαστόν ἀλλά καί μοναδικόν φαινόμενον πίστεως. Αὐτόν τόν ὁποῖον εἶδον ἐν τῷ Σταυρῷ νά ὁμιλεῖ μέ τόν Οὐράνιον Πατέρα Του καί ν' ἀναφωνεῖ τό «Ἥλι Ἥλι λαμὰ σαβαχθανί» τούτέστιν «Θεέ μου Θεέ μου γιατί μέ ἐγκατέλειψες». Αὐτόν τόν κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ Ξύλου, ὡς ἔσχατον τῶν κακούργων, παθόντα καί ταφέντα τόν ὁμολογοῦν ἐν ἐνὶ στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ, ὅτι τόν «εἶδαν» καί τόν «ἐψηλάφισαν» μετὰ τόν θάνατον νά ἐγείρεται ὀλοζώντανος μετὰ τήν τριήμερον ταφήν καί νά ζεῖ νά «συναλίζεται» νά συντρώγει καί νά συμπίνει μετὰ τῶν μαθητῶν Του ἐφ' ὀλοκλήρους τεσσαράκοντα ἡμέρας. Ὁ ἀγ. Λουκᾶς Κεφ. 1.4 λέγει:

«Οἷς καί παρέστησεν ἐαυτὸν ζῶντα μετὰ τό παθεῖν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς καί λέγων τά περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καί συναλίζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱερουσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς ἣν ἠκούσατέ μου».

Αὐτός εἶναι ὁ Ἀναστάς Κύριος, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποῖου οἱ πιστοί βαπτίζονται καί ὁρματίζονται τὴν αἰώνιον ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἀναγγέλει ὁ Ἀναστάς τῶν, καλῶν εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν Του.

Β. Αὐτοῖς οἱ δώδεκα μαθηταί καί λοιπές ἑκατοντάδες ἀκολουθοῖ τῶν μέ ἀγωνία, δεινὴν πενίαν, ἀλλὰ καί συνταρακτικόν θάρρος ὡμολόγησαν Ἀναστάντα Κύριον ἐκ Τάφου, καί οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ὑπέστησαν μαρτυρικόν θάνατον, καί αὐτοὶ ἀπέτελεσαν τόν πρῶτο πυρῆνα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ τῶν θανάτου δι' αὐτὴν τὴν τρανὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον Αὐτοκρατόρων, Βασιλέων, Κριτῶν καί ἀδιστάκτων φοβερῶν βασιυσιστῶν. Αὕτῃ ἡ τρανὴ ὁμολογία εἶναι ἐκείνη πού δέν «ἀμαύρισε» τὴν φωτεινὴν μορφήν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ!! Θέλετε τίποτε ἄλλο ἐσεῖς οἱ ἐπικριταί νά ἐννοήσετε ὅτι Αὐτός ὁ Ἰδρυτής τῆς χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι Θεός; Πού ἀκούσατε Ἰδρυτῆς θρησκείας νά «κρέμαται ἐπὶ τοῦ Ξύλου» καί εἰς Αὐτόν νά πιστεύουν μυριάδες μυριάδων λαοῦ;

Ἀλλὰ διὰ νά κλείσωμεν τὴν λαμπροφόρον αὐτὴν ἀναφοράν μας μοιραίως πρέπει ν' ἀνασύρωμεν κατ' ἐκλογὴν δύο Τροπάρια τοῦ Ἀναστασίμου Κανόνος, ἔργον, ὡς γνωρίζομεν, Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τά ὁποῖα εἶναι ἀφθαστα σέ δύναμιν καί θεῖαν πνευματικότητα.

Α. Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυθῶμεν λαοί· Πάσχα Κυρίου, Πάσχα ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καί ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν, Χριστός ὁ Θεός ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντες.

Β. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος καί ἀντὶ μύρου τόν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ καί Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Ἀλλὰ νομίζομεν διὰ νά ἐμπλουτίσωμεν τό ἄρθρον μας ἄς ἀφήσωμεν πρῶτον τόν Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, δεῦτερον Γρηγόριον τόν Πάλαμον καί τρίτον τόν Κ. Καλλίνικον ἐπίσημον ὁμιλητὴν καί ρήτορα νά μᾶς ὁμιλήσουν καί νά μᾶς εἰσαγάγουν εἰς τό μέγα μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ, καθὼς ἐπίσης τῆς ταυτοχρόνου ἀναγεννήσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου τοῦ τελευταίου (Καλλινίκου)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΟΜΙΛΙΑΣ - ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΗΜΕΡΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε· ὁ Κύριος ἐγγύς, μὴ δέν μεριμνᾶτε· ὁ Κύριος

ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, καί μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς ἁγίων. Ἐορτάσωμεν οὖν ἡδέως τε καὶ σωφρόνως. Αὕτη γάρ ἄληθως ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν ἐν αὐτῇ· κηρύξωμεν τὴν τοῦ Σωτῆρος ἀναστασιν, μᾶλλον δὲ τὴν ἡμετέραν βοήσωμεν σωτηρίαν· κηρύξωμεν τῆς σωτηρίου ἡμέρας τὴν ὑπόμνησιν· κηρύξωμεν τὴν νέκρωσιν τοῦ διαβόλου, τὴν τῶν ἀκαθάρτων δαιμόνων αἰχμαλωσίαν, τὴν τῶν χριστιανῶν σωτηρίαν, τὴν τῶν νεκρῶν ἀνάστασιν. Διὰ γὰρ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σβέννυται μὲν γέγεννα πυρός, σκώληξ δὲ ἀκοίμητος τελευτᾷ· ἄδης ταρατταί, πενθεῖ διάβολος, ἁμαρτία νεκροῦται, πνεύματα πονηρὰ διώκεται, οἱ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανούς ἀνατρέχουσιν, οἱ ἐν τῷ ἄδῃ ἐλευθεροῦνται τῶν δεσμῶν τοῦ διαβόλου, καὶ Θεῷ προσφεύγοντες, λέγουσιν τῷ διαβόλῳ· ποῦ σου, θάνατε τό νίκος; ποῦ σου, ἄδῃ, τό κέντρον; Αἴτιος δὲ ἡμῖν τῆς ἁγίας ταύτης ἐορτῆς τε καὶ πανηγύρεως ὁ Χριστός, ὁ καὶ πάντων ἡμῖν τῶν καλῶν πρόδεστος.

Οὗτος μὲν γάρ ἡμᾶς καὶ ἐξ' ἀρχῆς ἐποίησε, καὶ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τό εἶναι παρήγαγεν· οὗτος καὶ νῦν ἀπολλυμένους ἔσωσε· νεκρωθέντας ἐζωποίησε· οὗτος καὶ νῦν ἀπολλυμένους ἔσωσε· νεκρωθέντας ἐζωποίησε· καὶ τῆς τοῦ διαβόλου τυραννίδος ἀφείλετο· οὗτος δούλους ὄντας ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐλευθέρους ἐποίησεν, ἐξαλείψας τό καθ' ἡμῶν χειρόγραφον. Χριστός ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα. Ἐφ' οἷς ἄξιον καὶ ἡμᾶς εἰπεῖν. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν; Θεός ὢν μονογενής, ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς γενέσθαι ἡυδόκησε, καὶ γένομεν ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, ἵνα ἡμᾶς αἰώνιου θανάτου ρύσῃται· δούλου μορφήν ἐφόρεσεν ὁ τῶν Ἀγγέλων Δεσπότης· δάρκα προσέλαβεν ὁ Θεός Λόγος, καὶ ἄνθρωπος ἐφαίνετο, ὁ σύμμορφος καὶ ὁμοούσιος τῷ πατρί· καὶ ταῦτα ὑπέμεινεν, ἵνα ἡμᾶς τῆς ἀδίκου δουλείας ἐξέλῃται, καὶ τῆς ἀτιμίας λυτρώσῃται· διὰ τοῦτο παθεῖν ἠνέσχετο σαρκί ὁ τῆς ζωῆς ἡμῶν χορηγός·

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ ΟΜΙΛΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Διό καὶ ὁ Κύριος ταύτην ἡμῖν ἐορτάζειν ἔργῳ καθεκάστην παρελθοῦσαν ἡμερῶν ἑβδομάδα παραδιδούς, ἐπεφάνη μὲν πρῶτο ἐν οἰκίᾳ τοῖς μαθηταῖς, τοῦ Θωμᾶ μὴ παρόντος, καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα, καὶ τὴν εἰρήνην παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ δι' ἐμφυσήματος τοῦ οἰκείου τό κατ' ἀρχὰς δεδομένου ἀνακαινίσας ἐμφύσημα, τὴν τοῦ θεοῦ πνεύματος ἐχαρίσατο χάριν, δύναμιν ἐνθεῖς αὐτοῖς θείαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν τὰς ἁμαρτίας, καὶ συμψήφους αὐτοῦς τῆς ἐν οὐρανῷ δεσποτείας ἀπεργασάμενος, εἰπὼν πρὸς αὐτούς· «Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον, ἄντινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς, ἄντινων κρατῆτε, κεκράτῃνται».

Ταύτην μὲ οὖν τὴν δύναμιν καὶ τὴν χάριν παρέσχεν ὁ Κύριος ἐπιφανείς κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς αὐτοῦ ἀναστάσεως, ἥτις ἡ Κυριακὴ πάντως ἦν·

Ἀλλ' ἀποροῦσιν τινες, πῶς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν εἰσῆλθε σῶμα παρικείμενος ὁ Χριστός· οὐ γάρ ἴσασι, ὡς ἔοικε, πνευματικοῖς συγκρίνειν πνευματικά, καὶ δι' ἀλλήλων ἐπιγινώσκειν αὐτά, καθά φησιν ὁ θεῖος Ἀπόστολος.

Εἰ γάρ τῆς κατὰ σάρκα τεκούσης αὐτὸν Παρθένου τὴν μήτραν οὐκ ἐλυμήνατο μηδამῶς λύσας, ἀλλ' ἀσιγή τηρήσας αὐτήν;

Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΑΝ ΜΗ ΙΔΩ, ΟΥ ΜΗ ΠΙΣΤΕΥΣΩ

Ἡ βασίλισσα τῶν ὥρων μὲ τὴν βασίλισσαν τῶν ἐορτῶν συνεορτάζει καὶ τῇ δωρεῇ πᾶν ὅ,τι κάλλιστον. Συμπλέκονται ἀδελφικῶς Πάσχα καὶ Ἀνοιξὶς καὶ μὲ τό φίλημά των προσλαμβάνουν ὅλα φαεινότετα χροιά. Ὁ οὐρανός, καθίσταται διαυγέστερος· ὁ ἥλιος χρυσοειδέστερος· τῶν ἀστέρων ὁ χορός μελιχρότερος· τὰ κύματα περιπτύσσονται τοὺς αἰγιαλούς ὡς οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἀνθρώπους· αἱ πηγαὶ ἀναβρύουν διαυγέστεραι· οἱ ποταμοὶ ρέουν δαψιλέστεροι· τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ στεφανώνουν τὴν φύσιν· σκιρτοῦν ἐπὶ τῆς χλόης τὰ ἄκακα ἄρνια· ὀργώνει ἡ ναὺς ἀφροστεφῇ τὴν θάλασσαν· πετὰ ἀπὸ ἀνθούς εἰς ἄνθος ἡ μέλισσα ἐκμυζῶσα τῶν ἀνθέων τό ἡδιστον· παίζει τὴν σύριγγα ὁ ποιμὴν· «Ἡ βασίλισσα τῶν ὥρων τῇ βασιλίδι τῶν ἡμερῶν πομπεύει».

Χριστὸς ἀνέστη! Καὶ μὲ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἀνέστη καὶ ἡ νεκρώσιμη φύσις ἐκ τοῦ χειμερινοῦ ληθάργου. Χριστὸς ἀνέστη! Καὶ μὲ τὴν ἀφύπνισιν τῆς φύσεως διανοίγονται ὡς ἡδύπνοοι κάλυκες αἱ καρδίαι τῶν εὐσεβῶν πρὸς εἰσδοχὴν οὐρανοῦ χαράς. Χριστὸς Ἀνέστη! Καὶ θούρια ἄσματα θριάμβων ἀκούονται εἰς τοὺς οὐρανούς· καὶ ἀνορθοῦνται παραλελυμένα γόνατα ἐπὶ γῆς καὶ ὁ Ἄδης γυμνοῦται καὶ ὁ Σατάν τιτρώσκεται κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τό σκότος φυγαδεύεται, ἐπιφανέντος τοῦ ἀνεσπεύρου Φωτός.

Χριστὸς Ἀνέστη! Τί ἀληθέστερον τούτου; Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ θά εἶνε εἰς αἰῶνας αἰώνων ἡ πυρίνη στήλη ἡ ἀπὸ ζωῆς εἰς ζωὴν πᾶσαν κοινωνίαν καθοδηγοῦσα. Ἡ θεία Πρόνοια ἡυδόκησεν, ἵνα διὰ μαρτυριῶν πλείστων ἐνισχύσῃ τὴν πίστιν μας εἰς τό μέγα τοῦτο θαῦμα. Καὶ διὰ νά μὴ ἀπομεινῇ οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ἐνδοιασμός, ἐπέτρεψεν ἵνα ὁ Ἀναστάς ἐμφανισθῇ ὄχι ἅπαξ ἢ δὶς, ἀλλ' ἐνδεκάκις πρὸ τῶν μαθητῶν Του καὶ συνδιαλεχθῇ μετ' αὐτῶν «δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος» καὶ ψηλαφηθῇ μάλιστα. Καὶ ταῦτα διὰ τίνα λόγον; ἵνα, καθὼς ἐξήγει ὁ Χρυσορρήμων, «ἡ ἐκείνων ἀμφιβολία καταστῇ πάντων τῶν πιστῶν θεραπεία· καὶ ὁ τοῦ Θωμᾶ δάκτυλος γένηται εὐσεβείας κάλαμος, ἀνατρέπων τὰ αἰρετικά δίκτυα» καὶ οὕτω στηριχθῶμεν ἡμεῖς βακτηρίαν ἔχοντες τὰς ἐρεῦνας ἐκείνων. Χαρμόσουνον ἐμφάνισιν τοιαύτην διηγεῖται τό σημερινόν Εὐαγγέλιον, εἰς τό φρέαρ τοῦ ὁποίου καταβίβῳ τό ἄντλημα, καὶ τόν Θωμᾶν, τόν ἥρωα τῆς ἡμέρας, ποιῶ ἀντικείμενον τῆς διδαχῆς μου. Οἶα ὑπῆρξεν ἡ δυσπιστία τοῦ Θωμᾶ καὶ πῶς εἰς πίστιν μετετρέπη, ἰδοὺ τί κυρίως θά συμμελετήσω μαζί σας.

Παράλληλα δὲ μὲ τοὺς ἀνωτέρω ἁγίους, νά τύχωμεν καὶ ἡμεῖς Πασχαλίων εὐλογιῶν πού ἀπορρέουν ἀπὸ τό Κενόν Τάφον τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΠΑΣΧΑΛΙΑΙ ΕΥΧΑΙ

Ἡ ἡμετέρα ἀρχιερατικὴ μετριότης διὰ μέσου τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας χαιρετᾷ Πασχαλῶς καὶ ἐγκαρδίως τὸ καθ' ἡμᾶς πλήρωμα Φθιῳτιδος καὶ Θαυμακοῦ καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς ὅλην τὴν κοινωνίαν τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας, ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος χαρίζεται εἰς ὅλους ψυχικὴν ἀναγέννησιν καὶ σωματικὴν ὑγείαν.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Εὐχομαι ἐκ μέσης καρδίας ὅπως τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως καταυγάζει τὰς καρδίας τοῦ πληρώματος Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας καὶ εἰς ὅλους τοὺς εὐρισκόμενους εἰς τὴν νοτιήν κιβωτόν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐμοὶ δὲ χαρίζεται ὁ Κύριος ὑγείαν κατ' ἄμφω γιὰ τὴν συνέχισιν τῶν ἀρχιερατικῶν μου καθηκόντων ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ τῷ μέλλοντι.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπὶ ταῖς προσδεχομέναις ἐορταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡ ἐμὴ ἀρχιερατικὴ ἐλαχιστότης μέσω τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπευθύνει Πασχάλιον χαιρετισμὸν εἰς ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς κιβωτοῦ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ Ἀναστάς Κύριος μετὰ τοῦ ἀπείρου ἐλέους Του νὰ μᾶς φωτίσῃ καὶ νὰ μᾶς στερεώσῃ ἐν γνησιότητι εἰς αὐτὰς τὰς λίαν χαλεπὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας διερχόμεθα κρατοῦντες ἀνημμένην λαμπάδα καὶ γρηγοροῦντες γιὰ τὴν συντομον, ὅπως βλέπω, ἔλευσίν Του.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΕΥΡΙΠΟΥ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάννυος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000

Ἑξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

Η ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΑΝΝΑ (ΦΑΝΟΥΗΛ)

Ἀγαπητὰ μου τέκνα. Χάριτι Κυρίου, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς καὶ ὡς ἱερεὺς ἐν τῷ θυσιάστηρίῳ ἀπευθύνω τὰς εἰλικρινεῖς μου εὐχὰς ὅπως τὸ πλήρωμα τῆς θεοσώστου Μητρόπολεως μου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας δεχθῇ μετὰ χαρᾶς νὰ διανύσῃ τὸ στάδιον τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς μέ παλμόν καὶ δύναμιν τὸν ὁποῖον θὰ «ἀρύεται» ἀπὸ τὸν ἀγνοοθῆτην ἀναστάντα Κύριον Ἰησοῦν.

Ἐγραψα τ' ἀνωτέρω διότι ἤδη εὐρισκόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων, καὶ ταπεινὰ θὰ γράψω, γιὰ τὴν Προφήτιδα Ἄννα (Φανουήλ) ἡ ὁποία εἶναι μετὰ τῶν πρώτων προσώπων τῶν παρευρεθέντων εἰς τὸν Ναόν τοῦ Σολομῶντος κατὰ τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ὁποία ἐγκωμιάζεται δεόντως ἀπὸ τὸν Εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν. Ἡ θεία αὕτη προσωπικότης, ποῦ λέγεται Φανουήλ, εἶναι ἐκεῖνη ποῦ πάντοτε μοῦ δίδει πνευματικὰ ἐναύσματα κατὰ τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου εἰς Ἱερουσαλήμ πρό 2.000 ἔτη, καὶ ἡ ὁποία Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου χαρίζει «εὐλογία» ἀλλὰ καὶ διδάγματα ἀνυπερβλήτου θεϊκοῦ μεγαλείου. Ἄς ἀφήσωμεν ὅμως ἄλλους γράφοντας νὰ τὰ ἐπισημάνουν καὶ ἡμεῖς θὰ περιορισθῶμεν εἰς τὴν ἁγίαν Φανουήλ ἡ ὁποία ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω συγκινεῖ ἐξαιρετικὰ αὐτὸ δὲ τὸ γεγονός θὰ τὸ μεταδώσω ἐν ἀπλῇ γραφῇ.

Ὁ ἅγ. Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ γεγονός αὐτὸ ὡς κατωτέρω Λουκ. Κεφ. Β' 36-38.

Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς,

καὶ αὕτη χήρα ὡς ἐτῶν ὀγοήκοντα τεσσαρῶν, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείας καὶ δεήσασι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν.

καὶ αὕτη τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ.

Τὴν βλέπομεν τὴν ἁγ. Φανουήλ, πλήρη ἡμερῶν, ὑπερβαίνουσα τὸ 80ον καὶ βαδίζουσα πρὸς τὴν ἑκατονταετηρίδα, καὶ τὸ γεγονός αὐτό, δὲν τὴν ἡμποδίζε νὰ «προσεύχεται» καὶ νὰ «νηστεύσῃ» εὐρισκόμενη ἐν τῷ Ναῷ. Αὐτὸ ἀποτελεῖ, μία ἀπάντησιν εἰς τοὺς χριστιανούς, ποῦ ἔχουν κάποιαν ἡλικίαν, καὶ ὅπως ἀναφέρουν ἐν τῇ ἐξομολόγησεί των, θέλουν νὰ ἐξομολογοῦνται μέ φοβερὰς παρεκκλίσεις ἀπὸ τὴν ὀρθὴν νηστείαν, τὴν ὁποίαν ὀρίζει ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον θέλω νὰ ὑπογραμμίσω εἶναι αὐτὸ ποῦ ἀναγράφει ὁ Θ. Λουκᾶς ὅτι ἡ γραῖα Φανουήλ «ἀνθωμολογεῖτο», ὅπερ σημαίνει πλήρην ὁμολογίαν γιὰ τὸ τεσσαρα-

κονθήμερον Βρέφος, τό εύρισκόμενον έν τή άγκάλη τής Παρθένου Μαριάμ. Σαφώς εικάζεται, τό «άνθρωμολογείτο» σημαίνει μίαν κραυγαλέαν όμολογίαν πίστεως πρός τό Έκκλησίασμα, ότι αυτό τό Βρέφος τό όποϊον κρατεί ή παιδίσκη Μαρία είναι ό Σωτήρας του κόσμου και ότι έν τώ προσώπω Αυτού ό κόσμος αναμένει τήν σωτηρίαν του.

Αυτή ή εξαγνισμένη και εξαϋλωμένη μορφή τής Προφήτιδος έδημιούργησε τέτοια κραυγαλέαν όμολογία, διότι άλλως ό Ευαγγελιστής Λουκάς δέν θά μάς έδιδε πλήρη στοιχεία τής ζωής τής Προφήτιδος, αλλά πρό παντός τής όμολογίας τής.

Έπειδή όμως διερχόμεθα εποχήν έθνικών ανακατατάξεων, και εκ, δευτέρου πνευματικήν κατάρρευσιν τής κρατούσης Έκκλησίας, ως περιορισθώμεν νά ειπωμέν ότι πρέπει νά σταθώμεν ήμεις οι γνησίως διαβιούντες Όρθόδοξοι, ως βράχοι, γιατί άλλως τό κύμα τής άπιστίας, τής αίρέσεως αλλά και τής επικρατούσης σαρκικής άμαρτίας, ως αναφέρει ό άρθρογράφος εις τάς Κρίσεις και Σχόλια του παρελθόντος φύλλου τής Φωνής Όρθοδοξίας, θά μάς «συντρίψη» ψυχικά. Πρέπει νά σταθώμεν ως αναφέρεται οι λίγοι ήμεις αντίκρυσμα στο παλιρροϊκόν ρεύμα τό όποϊον πρόκειται πρό των ποδών μας. Άλλη λύσις δέν μένει παρά ό Παντούργός και Κύριος Ίησούς, διά πρεσβειών τής άγ. Προφήτιδος Φανουήλ νά μάς καταξιώσει νά τύχωμεν έλέους και οίκτου εκ μέρους Του Γένειτο.

ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΕΥΧΑΙ

Ή Φωνή τής Όρθοδοξίας εκφράζει εις τόν άγ. Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον θερμότητας εύχάς επί όνομαστική αυτού έορτή και συγχαίρει αυτόν διά τό μέχρι τουδε συγγραφικόν έργον.

ΕΥΧΑΙ

Εις τόν έορτάζοντα φίλον και συνεργάτην π. Χριστόφορον Άγγελόπουλον εύχόμεθα όπως ό Άναστάς Κύριος στηρίζει και καταξιοί αυτόν εύδοκίμου παραστάσεως έν τώ θυσιαστηρίω.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΡΑΒΑ

Ή εκλεκτή έπιτροπή του Ί. Ναού Ευαγγελιστριάς Καραβά μάς ειδοποιεί ν' αναγράψωμεν έν τή καθ' ήμάς έφημερίδι τά τής έορτής:

Κατά τόν θεϊόν Έσπερινόν τής μεγαλυνύμου ήμέρας του άγίου Ευαγγελισμού έλαβεν χώρα μέγας Έσπερινός χοροστατούντος του οικείου Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Γερωντίου μέ πλήθος εκλεκτού ιερατείου, ως τόν π. Χρυσόστομον Βάρ-

καν, π. Άκάκιον Χαλίκον, π. Γερόντιον Λουδάρον, π. Ίωάννην Μουρίκην, π. Ίωάννην Πλειώνην, π. Καλλίνικον Μουράτογλου, π. Μακάριον Πίκιον και τόν ιεροδιάκονον π. Γρηγόριον Ταυλάριον μετά πλήθους πληρώματος. Μεγάλη άρτοκλασία έπευλογηθείσα από τόν οικείον Μητροπολίτην προσέδωσε ιδιαιτέραν αίγλην.

Επί τή εύκαιρία ώρίσθη παρά του ιεράρχου ό άρχ/της π. Χρυσόστομος Βάρκας όστις ώμίλησε άρμοδίως. Κατά τήν κυριώνυμον ήμέραν ό οικείος Μητροπολίτης παισιούμενος από άλλους άρχιερείς ως τόν Σεβ. κ. Καλλιόπιον και Σεβ. κ. Στέφανον έλαβε χώραν ή μεγαλοπρεπής λειτουργία και έπηκολούθησε ή λιτάνευσις τής άγ. Εικόνας.

Ο άγιος Χίου και Οίνουσσών μάς παρακαλεί τηλεφωνικώς νά δημοσιεύωμεν τό κάτωθι και εύχαρίστως δημοσιεύωμεν τούτο.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ - ΚΟΡΩΠΙ

Κατά τήν κυριώνυμον ήμέραν τής ιεράς μνήμης του άγ. Μάρκου του Ευαγγελιστού έχοροστάτησαν οι άρχιερείς Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Θεσ/νίκης κ. Εύθύμιος, Εύρίπου κ. Ίουστίνος και Χίου κ. Στέφανος πλασιούμενοι από εκλεκτόν ιερατεϊόν, μετ' άρτοκλασίας ιδιαιτέρας έντυπωσιακής.

Κατά τό κοινωνικόν ό Γέρων Μακάριος Καβακίδης, ώμίλησε μέ τρόπον Θεολογικόν και ιδιαιτέρας εύχάριστον. Έπηκολούθησε λιτάνευσις τής ιεράς εικόνας μετ' όλου του εκκλησιάσματος τό όποϊον προήρχετο εκ Πειραιώς, Άθηνών και Περιχώρων. Ο χοράρχης κ. Μ. Μίμαρος παισιούμενος από εκλεκτούς ιεροψάλτας προσέδωσε ιδιαιτέραν αίγλην.

Τράπεζα νησιτίσιμος έπευλογηθείσα παρά του Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιώς κ. Γερωντίου προσεφέρθη εις όλον άνεξαιρέτως τό εκκλησίασμα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

Τήν ήμέρα του Άντίπασχα (ψηλάφησης του άγ. Θωμά) έν τώ Ί. Ναώ Άγ. Σπυριδωνος Σαλαμίνας έλειτούργησεν ό οικείος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερόντιος μέ συμπαραστάτας τόν π. Πολύκαρπον Μπεγγήν και τόν ιεροδιάκονον π. Γρηγόριον έν μέσω πολλού και εύσεβούς εκκλησιάσματος.

Κατά τό κοινωνικόν ώμίλησεν ό Πρωτονοτάριος κ. Χ. Χαλβατζής διά τήν άπιστίαν του Θωμά ό όποιος πρέπει νά χαρακτηρίζεται ως εύεργέτης δι' όλα τά Έθνη και ήμών των Έλλήνων διότι ή ψηλάφησης και ή όμολογία του, ανακράζοντος ό Κύριός μου και Θεός μου άποτελεί αδιάψευστον τεκμήριον τής Άναστάσεως. Ουαί, λοιπόν, γι' αυτούς που άμφισβητούν τήν Άνάστασιν. Φοβερόν κρίμα έπιρρίπτουν επί των κενών των κεφαλών.

ΜΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ΕΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗ Η ΚΛΗΡΙΚΟΛΑΪΚΗ ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ, ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜ. ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΤΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΑΥΤΗΣ

Τὴν 30ὴν Μαρτίου ἐ.ἔ (Ο.Ε.) καὶ ὥραν 4ην μ.μ., μέγα πλῆθος κληρικῶν καὶ λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, ἀνταποκριθὲν εἰς τὸ ἱερο-
- ἔθνικόν προσκλητήριον τῆς Ἱ. Συνόδου ταύτης, κατέκλυσε τὸ Δημ. Θέατρον Πειραιῶς, διὰ τὸ Μακεδονικόν ζήτημα.

Ἐπὶ τῆς αὐλαίας τοῦ θεάτρου ἦσαν ἀνηρτημένα δύο μεγάλα «πανῶ», ἐξ ὧν τὸ ἕν ἀνέγραφε «ΟΡΘΟ-ΔΟΞΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ» καὶ τὸ ἄλλο «Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ». Εἰς τὸ ἄκρον δεξιὰ, ἡ Σημαία τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καὶ ἀριστερὰ ἡ Ἑθνικὴ σημαία, φωταγωγημέναι παρουσίαζαν ἐπιβλητικὴν ἐντύπωσιν.

Παρέστησαν ὁ σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος Β' καὶ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀττικῆς κ. Ἀντώνιος, Δημητριάδος κ. Μάξιμος, Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος, Οἰνῆς κ. Ματθαῖος, Πενταπόλεως κ. Καλίστιος καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνος.

Αἰσθητὴ ἦτο ἡ ἀπουσία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γερωντίου, ὁ ὁποῖος, οἰκουρῶν, δὲν ἠδυνήθη νὰ προσέλθῃ, ἀναθέσας τὴν ἐκπροσώπησίν του εἰς τὸν πανοσ. ἀρχιμ. π. Γερρόντιον Λουδάρον.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδηλώσεως ἀνεγνώσθη τηλεγράφημα τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου καὶ Βιομηχανίας κ. Ἀνδρέου Ἀνδρινοπούλου, μὴ δυνηθέντος νὰ προσέλθῃ λόγω προανειλημμένων ὑποχρεώσεων.

Συμφώνως πρὸς τὸ Πρόγραμμα ἡ ἐκδήλωσις ἤρχισε μὲ τὸν ἐπινίκιον Ὑμνον «τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ...», τὸν ὁποῖον ἔψαλαν ὅλοι μαζί, προκληθείσης βαθείας συγκινήσεως εἰς τὸ εὐσεβές καὶ φιλόπατρι ἀκροατήριον.

Εἶτα, ὁ Μακαριώτατος, ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀπηύθυνε ἐμπνευσμένον σύντομον προεισαγωγικόν λόγον, χειροκροτηθεὶς.

Ἀκολούθως, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας κ. Καλλίνικος, ὠμίλησε εὐστόχως ἐπὶ τοῦ πρώτου σκέλους τοῦ θέματος, περὶ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τῆς Οὐνίας, διεξοδικῶς, χειροκροτηθεὶς ἐπανειλημμένως καὶ ἰδίως εἰς τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα κατεφέρθη κατὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς Κρατικῆς «Ἐκκλησίας» Σεραφεῖμ καὶ Καλλινίκου Καρούσου. Τὸν διαφωτιστικόν καὶ ἐνδιαφέροντα λόγον του, ἀναμένομεν

νὰ μᾶς ἀποστείλῃ, ὁ Σεβασμιώτατος διὰ νὰ τὸν δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

Ἀκολούθησε τὸ τροπάριον «Ταχύ προκατάλαβε...», τὸ ὁποῖον ἔψαλον ἀπὸ κοινοῦ Κληρὸς καὶ λαός.

Ἐν συνεχείᾳ, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ βήματος, ὁ ἐπίτιμος δικηγόρος παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ τῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτόν, ἀπὸ μνήμης, εὐγλωττίαν, ὠμίλησε ἐπὶ τοῦ ἐτέρου σκέλους τοῦ θέματος, περὶ τῆς ἑλληνικότητος τῆς Μακεδονίας.

Ἐπεσήμανε ἐπιγραμματικῶς τὰ «κυριότερα - ὡς εἶπε - ἀδιάψευστα ἱστορικά καὶ ἀρχαιολογικά στοιχεῖα ἀπὸ τὰ ὁποῖα προκύπτει ἀδιαμφισβητήτως ἡ ἑλληνικότης τῶν Μακεδόνων», ἐπικαλεσθεὶς τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων Ὀμήρου, Ἡροδότου, Στράβωνος, Θουκυδίδου καὶ Πολυβίου, οἱ ὁποῖοι ἠσυχολήθηκαν καὶ ἔγραψαν πρῶτοι περὶ τῆς Μακεδονίας.

Ἀνέτρεξε εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων του, εἰπὼν: «ἐπίσημος γλῶσσα ἦτο ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἄνθισαν τὰ Ἑλληνικά γράμματα καὶ αἱ τέχναι καὶ μάλιστα ἡ γλυπτικὴ καὶ διὰ τοῦτο ἡ περίοδος ἐκείνη ὀνομάζεται «Ἑλληνιστικὴ Περίοδος». Ὁ μεγάλος φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, Μακεδὼν, ἀπὸ τὰ Στάγειρα, τὸν ἐδίδαξε φιλοσοφία καὶ πολιτική».

Ἐπειτα, ἐπικαλέσθη τὰ ἀρχαιολογικά στοιχεῖα, εἰπὼν: «Ἡ Μακεδονία εἶναι πλουσία εἰς ἀρχαιολογικόν θησαυρόν. Παρὰ τὰς καταστροφὰς καὶ τὰς λεηλασίας ποῦ ἐπροξένησαν οἱ Γαλάτες καὶ οἱ Ρωμαῖοι, ὑπάρχουν εἰς τὰ Μουσεῖα τῆς Μακεδονίας περὶ τὰ 63.000 ἀρχαιολογικά εὐρήματα, ἀπὸ τίς κατὰ καιροὺς ἀνασκαφές, ἥτοι ἀγάλματα, πῆλινα δοχεῖα, ἐπιτύμβιοι στήλες, καὶ νομίσματα, μὲ ἑλληνικά ἐπιγράμματα. Συστηματικὲς ἀνασκαφές ἔγιναν στὴν Πέλλα, γενέτειρα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, στὸ Δίον, στὴ Σίνδο, στὴ Βεργίνα κ.ἄ.».

«Στὴ Βεργίνα, ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Μ. Ἀνδρόνικος ἔκανε μίαν ἀπὸ τίς σημαντικότερες ἀποκαλύψεις. Βρῆκε τὸν τάφον τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Β', τοῦ πατρὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Ὁ τάφος ἦτο ἄθικτος, μὲ πολλὰ ἀντικείμενα, ἥτοι στεφάνια

χρυσά, λάρνακες μέ τά όστά τοῦ Φιλίππου καί τῆς Βασίλισσας, τό Βασιλικό διάδημα, καί τήν άσπίδα του, τά όποία βρίσκονται στό Μουσείο τῆς Θεσσαλονίκης».

Ἐκτός άλλων, εἶπε: «Ἡ Δημοκρατία τῶν Σκοπίων εἶναι ἓνα κρατίδιον τῆς Γιουγκοσλαβίας τοῦ Τίτο, ποῦ δημιουργήθηκε τό 1944, άσσημον καί άδοξον, χωρίς ιστορικόν καί πολιτιστικόν παρελθόν. Ἡ γλώσσα του εἶναι ἓνα κράμα Βουλγαρικῶν, Τουρκικῶν, Ἑλληνικῶν, Ἀλβανικῶν, καί Σλαβικῶν λέξεων, ἡ δέ πρωτεύουσα τά Σκόπια οὐδέποτε ὑπῆρξε στήν ιστορία μέρος τοῦ γεωγραφικοῦ Μακεδονικοῦ χώρου. Καί οἱ Σκοπιανοί τώρα πλαστογραφοῦν τήν ιστορία τῆς Μακεδονίας, ἐπιμένοντες νά φέρουν τό ἔνδοξον ὄνομά της, μέ τήν όποίαν οὐδεμίαν άπολύτως ἔχουν σχέσιν, διά ν' άποκτήσουν ἔθνική καί ιστορική όντότητα».

Διά τήν Οὐνίαν εἶπε τό χαρακτηριστικόν: «Εἶναι τό ἄ ὁ β ἁ λ μ α τῆς Παπικῆς πανουργίας Ὁρθόδοξοι κατά τήν ἐμφάνιση καί κατά τήν οὐσία αἰρετικοί». Καί ἔχαρκτήρισε «ὁψιμον» τήν διαμαρτυρίαν τοῦ προκαθημένου τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας κατά τοῦ Παπισμοῦ καί τῆς Οὐνίας, «διότι - ὡς εἶπε - οὗτος δέν διεμαρτυρήθη ποτέ ὅταν οἱ Οἰκουμενκοί Πατριάρχαι Ἀθιναγόρας καί Δημήτριος, προσφωνοῦσαν, κατά τάς συναντήσεις τους, τόν αἰρεσιάρχη Πάπαν» Ἀγιώτατον ἐν Χριστῷ ἀδελφόν καί τόν ἐνηγκαλίζοντο καί συμπροσηύχοντο μετ' αὐτοῦ, παραβαίνοντες, καταφώρως, τόν 33ον Ἱερόν Κανόνα τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικείας καί τόν 45ον Ἀποστολικόν, ὁ όποίος ἐπιβάλλει εἰς τόν ὀρθόδοξον κληρικόν τόν συμπροσευχόμενον μετ' αὐτοῦ αἰρετικοῦ, τήν ποινήν τοῦ άφορισμοῦ, εἰς δέ τόν σὺλ-λειτουργοῦντα, τήν ποινήν τῆς καθαιρέσεως».

Ἐπειτα, ὁ εὐφραδῆς ρήτωρ, εὔρε τήν -ποθητήν εὐκαιρίαν ν' άπαντήση εἰς τοὺς ψευδο - κατηγοροὺς τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας εἰπών: «Ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι Ἐκκλησία Νεομαρτύρων, ὁμολογητῶν καί ἀμίσθων ποιμένων, οἱ όποιοι άσκοῦν τό ὕψηλόν τῆς Ἱερωσύνης ὑπούργημα, ὄχι ὡς βιοποριστικόν ἐπάγγελμα, ἀλλά ὡς θεῖον λειτουργημα καί ἱεράν άποστολήν, ὅπως πράγματι εἶναι».

«Οἱ ἔξοριες τοῦ αἰοιδίμου πρώτου γεραροῦ ἡγέτη τῆς Ἐκκλησίας μας κυροῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, οἱ άποσηματισμοί τῶν κληρικῶν μας, οἱ φυλακίσεις καί ἐν γένει ὁ σκληρός διωγμός, τό 1951, γιά τήν Ὁρθοδοξία, ἔγρανίτwsαν καί ἐπαγίwsαν τό ὀρθόδοξον φρόνημά μας καί άποτελοῦν τό άρραγές θεμέλιόν τῆς πολυπαθοῦς γνησίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας».

«Στοιχοῦντες στήν Ἱερά καί ἁγία Σύνοδον τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων μας, μέ ἐπικεφαλῆς τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπόν μας Χρυσόστομον Β', πλαισιωμένην ἀπό τόν ἡρωϊκόν Κληρον μας καί Μοναχι-

σμόν, θά τηροῦμεν, ἐν παντί καί πάντοτε, ἀπαρασαλεύτως τά παραδοθέντα πάνσεπτα δόγματα τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί τοὺς θεῖους Ἀποστολικούς καί Συνοδικούς Κανόνες καί τάς Ἱεράς Παραδόσεις, μεταξύ τῶν όποίων συγκαταλέγεται καί τό Ὁρθόδοξον καί Πάτριον Ἑορτολόγιον, (παλαιόν) τό καί νόμιμον Ἑορτολόγιο τοῦ Κράτους, ἀταλντεύτως, ὅπως ἐπιτάσσει καί τό Σύνταγμα τῶν Ἑλλήνων στό 3ον ἄρθρον».

Ἐν τέλει, ὁ ὁμιλητής παρωμοίασε τοὺς γνήσιους ὀρθόδοξους χριστιανούς, «ὡς ἀτσάλινον θώρακα, στόν όποῖον ριπτόμενα τά δηλητηριώδη βέλη τοῦ Παπισμοῦ, τῆς Οὐνίας, τοῦ Προτεσταντισμοῦ τοῦ Χιλιασμοῦ, τῆς Μασσωνίας, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί πάσης αἰρέσεως καί κακοδοξίας, άποσκορακίζονται δηλ. γυρίζουν πίσω καί πλήττουν αὐτοὺς ποῦ τά ρίχνουν».

«Κάτω ἀπό τό ἱερόν καί τιμημένον Λάβαρον, ἀναγράφον «Ὁρθοδοξία ἡ θάνατος», εἴμεθα ἀνένδοτοι, άσυμβίβαστοι, άνυποχώρητοι, ἀδιάλλακτοι πολέμιοι παντός αἰρετικοῦ καί ἔχθρου τῆς Ὁρθοδοξίας».

Καί ἔκλεισε τόν ἐνθουσιώδη καί συναρπαστικόν λόγον του, μέ «ἐγκάρδιον ἐν Χριστῷ ἀδελφικόν χαιρετισμόν ἀγάπης τιμῆς καί θαυμασμοῦ», ζητωκραυγάσας ὑπέρ τῆς άκαينوτομήτου Ὁρθοδοξίας, τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας καί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

Ἀεῖζει νά σημειωθῇ ὅτι ὁ ἔντονος άγωνιστικός παλμός τοῦ λόγου του ἐπροκάλεσε εὐλόγως τά συνεχῆ χειροκροτήματα τῶν πιστῶν, σκιρτώντων ἐξ ἱεροῦ καί πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ».

Κατόπιν, ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου πανοσ. ἀρχιμ. π. Γερόντιος Λουδάρος ἀνέγνωσε τό σχετικόν ψήφισμα, ἔχον ὡς ἐξῆς: (Δημοσιεύεται κατωτέρω).

Μεθ' ὁ, ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνε εὐχαριστίας καί συγχαρητήρια καί ἔληξε ἡ σεμνή καί ἐπιβλητική ἐκδήλwsis μέ τόν Ἑθνικόν ὕμνον, τόν όποῖον ἔψαλον ὅλοι μαζί.

Συγχαίρομεν ἐκ βαθέων τήν Ἱεράν καί Ἀγίαν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐπὶ τῇ φωτεινῇ πρωτοβουλία, τοὺς ἐμπνεσμένους ὁμιλητάς καί τόν ἡρωϊκόν κληρον καί λαόν τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι ἔδwsε καί πάλιν ἀθρόως τό δυναμικόν του «παρών» εἰς τό θρησκευτικόν - Ἑθνικόν Προσκλητήριο τῆς Ἱεράς Συνόδου ταύτης.

Τοιαῦται ἐκδηλώσεις εἶναι ἀληθῶς θεάρεστοι καί τιμοῦν καί δοξάζουν τήν Ἱ. Σύνοδον τῆς μαρτυρικῆς καί ἡρωϊκῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ «Φ.Ο.»

ΨΗΦΙΣΜΑ

Τό ἐγκριθέν ὑπό τῆς Κληρικολαϊκῆς συναθροίσεως τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τῆς 30-3 / 12-4-1992, εἰς τό Δημ. Θέατρον Πειραιῶς.

Κληρικοί καί λαϊκοί τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀνταποκριθέντες ἀσμένως εἰς τό ἱερο - ἔθνικόν προσκλητήριον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ταύτης, διά τό ἐπίκαιρον καί καυτόν θέμα: «Παπισμός - Οὐνία καί ἡ Ἑλληνικότης τῆς Μακεδονίας», συνθηροίσθημεν σήμερον τήν 12ην Ἀπριλίου 1992 (Ὁρθ. Ἑορτ. 30 Μαρτίου), ἡμέραν Κυριακὴν καί ὥραν 4ην μ.μ., ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Πειραιῶς καί, ἀκούσαντες τοὺς καταλλήλους ὁμιλητάς, ὁμοθύμως ψηφίζομεν:

1. Στηλιτεύομεν τήν ψευδορθόδοξον καί ὑποκριτικὴν Οὐνίαν, τό ἐξαμβλωματικόν γέννημα τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ αἰωνίου ὑπούλου ἐχθροῦ τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας καί τῆς παμφιλτάτης Πατρίδος, τοῦ χρησιμοποιούντος ταύτην, πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἀπλουστέρων καί ἐξάπλωσιν αὐτοῦ.

2. Χαρακτηρίζομεν ὡς ὄψιμον τήν ὀργήν καί τήν ἀγανάκτησιν τῆς ἡγεσίας τῆς Κρατικῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τῆς Οὐνίας καί τοῦ Παπισμοῦ, διότι, αὕτη ἐκώφευεν ὅταν οἱ Οἰκοῦμ. Πατριάρχαι Ἀθηναγόρας καί Δημήτριος προσεφώνουν τόν αἰρετικόν Πάπαν «Ἀγιώτατον ἐν Χριστῷ ἀδελφόν», τόν ἐνηγκαλίζοντο καί προσήχοντο μετ' αὐτοῦ, ὡς ἀπὸ τῆς τηλεοράσεως ἐκπληκτοὶ εἶδομεν, κατὰ παράβασιν τοῦ ΛΓ ἱεροῦ κανόνος τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου, διακελεύοντος: «Αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς οὐ δεῖ συνεύχεσθαι» καί, τό χειρόν, κατὰ παράβασιν τοῦ ΜΕ' ἀποστολικοῦ κανόνος, ἐπιβάλλοντος τῷ συμπροσευχομένῳ κληρικῷ τήν ποινήν τοῦ ἀφορισμοῦ, τῷ δέ συλλειτουργοῦντι, τήν τῆς καθαιρέσεως. Κατὰ τόν ἅγ. Μάρκον τόν Εὐγενικόν, εἰς τὰ ζητήματα τῆς ὀρθοδ. πίστεως οὐδεμία συγχωρεῖται συγκατάβασις.

3. Τονίζομεν ὅτι πρέπει νά παύσῃ, ἅπαξ διὰ παντός, ὁ ἀνίερὸς «Θεολογικὸς Διάλογος» ἐκπροσώπων τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας μετὰ τῶν Καρδινάλιων, ἐν τῷ Οἰκουμενιστικῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ τῶν Ἐκκλησιῶν, διότι ἀποτελεῖ μείωσιν τοῦ γοήτρου τῆς Ὁρθοδοξίας καί θεομπαιξίαν, δεδομένου ὅτι ὁ αἰρεσιάρχης Πάπας ἔχει δηλώσει ἐπανειλημμένως καί κατηγορηματικῶς ὅτι οὐδέ κατὰ κεραίαν ἐγκαταλείπει τὰς αἰρετικές του θέσεις.

4. Ἀποστρεφόμεθα μετὰ βδελυγμίας καί ἀποκηρύσσομεν, ὅλη ψυχὴ καί φωνή, τόν Παπισμόν, τήν Οὐνίαν, Προτεσταντισμόν, Μονοφυσитισμόν, Χιλιασμόν, Μασωνίαν, Οἰκουμενισμόν καί πᾶσαν αἵρε-

σιν, κατὰ τό Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας «Πᾶσι τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα». Καί ἀκολουθοῦμεν, ἀταλαντεύτως, κατὰ τήν συνταγματικὴν ἐπιταγὴν, τοὺς θείους Ἀποστολικούς καί Συνοδικούς Κανόνας καί τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις, κυριῶδες τῶν ὁποίων τυγχάνει τό ὀρθόδοξον καί πάτριον ἑορτολόγιον ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ, τό καί νόμιμον ἑορτολόγιον τοῦ Κράτους, τό ὁποῖον ἡ Κρατικὴ Ἐκκλησία παραβαίνει.

5. Στιγματίζομεν τοὺς Σκοπιανούς, ὡς θρασεῖς καί γελοίους πλαστογράφους καί σφετεριστάς τῆς ἐνδόξου ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας, ἐπιδιώκοντας νά προβάλλουν τό νεοσύστατον, ἄσημον καί ἄδοξον κρατίδιόν των, στερούμενον ἱστορικοῦ καί πολιτιστικοῦ παρελθόντος.

6. Συμπαριστάμεθα ὁμοθύμως τῇ Κυβερνήσει εἰς τήν ἀνένδοτον ἐμμονήν, πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν τριῶν ὄρων τῆς δικαίας ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ε.Ο.Κ. τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1991, διὰ τήν ἀναγνώρισιν τῶν Σκοπίων, καί ἰδίως τῆς μὴ χρησιμοποίησεως ὑπ' αὐτῶν τοῦ μεγατίμου ὀνόματος «Μακεδονία», πρὸς τό ὁποῖον οὐδεμίαν ἔχουν σχέσιν. Καί

7. Βροντοφωνοῦμεν ὅτι ἡ Μακεδονία, ἀριθμοῦσα βίον 4.000 ἐτῶν, ἡ ἀβρὰ γενέτειρα τῶν Ἑλλήνων Βασιλέων Φιλίππων, τοῦ κοσμοκράτορος Στρατηλάτου Μεγ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ ἐπιφανοῦς Φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, τῶν ἀδελφῶν Ἀγίων Μεθοδίου καί Κυρίλλου τῶν ἐκχριστιανισάντων τοὺς Σλαύους, τοῦ ἁγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Ἀρχιεπισκόπου Θεσ/νίκης, τοῦ Μακεδονομάχου Παύλου Μελά καί τῶν ἄλλων καλλινίκων ἡρώων εἶναι ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ὅπως μαρτυροῦν ἀδιάσειστα καί ἀδιάψευστα ἱστορικά καί ἀρχαιολογικά στοιχεῖα. Καί θά παραμείνῃ ἐσαεὶ ΜΙΑ καί ΕΛΛΗΝΙΚΗ!! Καί ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ θά κατισχύσῃ.

Τό παρόν ψήφισμα νά διαπεμφθῇ εἰς τόν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τόν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, τήν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, τήν Ε.Ο.Κ. καί εἰς τόν Τύπον.

Διὰ τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος καί τήν Κληρικολαϊκὴν Συνάθροισιν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β' - ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΣΙΩΠΗ

Τί είναι ή σιωπή; Πόσον ωφέλιμη είναι για τον άνθρωπο; Έχουν γραφεί πάρα πολλά και στην Άγία Γραφή και απ' τούς Πατέρες της Εκκλησίας και απ' τούς Αρχαίους Έλληνες Φιλοσόφους. Κατωτέρω παραθέτουμε ώρισμένα περί σιωπής, πρὸς ωφέλεια αὐτῶν πού ἐνδιαφέρονται νά τήν γνωρίσουν καί νά τήν ἀποκτήσουν σάν βίωμα.

Πιστεύουμε ὅτι θά ικανοποιήσουμε τούς εὐλαβεῖς ἀναγνώστας, πού σοβαρά θά προβληματιστοῦν σ' αὐτό τό μεγάλο θέμα.

— «Εἶπα φυλάξω τās ὁδοὺς μου τοῦ μή ἁμαρτάνειν με ἐν γλώσσῃ μου» (Ψαλμ. ΛΗ' 38).

— «Προχειρότατον καί εὐκολώτατον ὄργανον εἰς ἁμαρτίαν εἶναι ἡ γλῶσσα». (Σχόλιον εἰς τόν ἀνωτέρω ψαλμόν).

— «Ἐπειδή σχεδόν πάσης ἁμαρτίας ἀρχή διὰ λόγου γίνεται, ὁ φυλάξει προθέμενος τās διὰ τῶν λόγων ὁδοὺς αὐτοῦ, ἀκόλουθον ἔξει τό καθαρεῦσαι ἀπό τῶν κατ' ἐνέργειαν ἁμαρτημάτων» (Ὁριγένης γιά τόν ἴδιο ψαλμό).

— Διηγοῦνται γιά τόν Ὅσιο Παμβώ, ὅτι μή ἡξεύρωντας γράμματα, ἐπῆγε εἰς ἓνα γιά νά τοῦ ἐξηγήσει τούς ψαλμούς. Ἀκούοντας δέ τό ρητόν, τοῦτο τοῦ Δαβίδ, δέν ἠθέλησε νά μάθῃ ἄλλο μάθημα λέγοντας ὅτι, «ἂν ἐγὼ μάθω μέ τό ἔργον τόν στίχον αὐτόν, φθάνει με διὰ νά σωθῶ». Ἀφοῦ δέ ἐπέρασαν ἕξι μῆνες, εὗρεν αὐτόν ὁ διδάσκαλός του· «καί διὰ τί, τοῦ εἶπε, δέν ἤλθες τόσον καιρόν νά πάρῃς ἄλλο μάθημα;». Πρὸς τόν ὁποῖον ἀπεκρίθη ὁ ὅσιος· «Διατί ἕως τώρα δέν ἐδυνήθηκα νά μάθω τοῦ στίχου ἐκείνου τήν παραγγελίαν». Μετά παρέλευσιν δέ χρόνων πολλῶν ἐρώτησεν αὐτόν, ἄλλος ἂν ἔμαθεν τόν στίχον· ὁ δέ ἀπεκρίθη· «Ναί· ὅμως μόλις καί μετά βίας ὕστερα ἀπό σαρανταεννέα χρόνους ἐδυνήθηκα νά τόν μάθω μέ τήν πρᾶξιν». Κατορθώσας δέ τοῦτο, ἔλεγεν· «ὄσαις φοραῖς δέν ἐλάλησα, δέν ἐμετανόησα».

— «Φειδόμενος χειλέων νοήμων ἔση» (Παροιμ. 10, 19).

— «Ὅς φυλάσσει τό ἑαυτοῦ στόμα τηρεῖ τήν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ὁ δέ προπέτης χειλεσι πτοήσῃ ἑαυτόν» (Παροιμ. 13, 3).

— «Ἐκ γάρ τοῦ περισσεύματος καρδίας τό στόμα λαλεῖ» (Ματθαῖος 12, 34).

— «Ἔστω πᾶς ἄνθρωπος ταχύς εἰς τό ἀκούσαι, βραδύς εἰς τό λαλῆσαι». (Ἰάκ. 1, 19).

— «Ἀκούε πολλά, λάλει ὀλίγα» (Βίας).

— «Χρή σιγᾶν, ἢ κρείσσονα σιγῆς λέγειν» (Πυθαγόρας).

— «Ἡ φύσις ἡμῶν γλῶτται μέν μίαν, δύο δέ ὦτα παρέσχεν, ἵνα διπλασίονα, ὧν λέγομεν ἀκούωμεν». (Ζήνων).

— «Ὁ μή εἰδὼς σιωπᾶν, οὐκ οἶδε διαλέγεσθαι». (Ἀριστοτέλης).

— «Ὁ λόγος εἶναι ἄργυρος, ἀλλ' ἡ σιωπή χρυσάφι».

— «Εἶσαι κύριος τῶν λόγων, πού δέν εἶπες καί δοῦλος ἐκείνων πού εἶπες».

— Σπάνια θά μετανοήσεις γιὰτί μίλησες, ἀλλά πολύ συχνά γιὰτί μίλησες πολύ».

— Γιά νά καταλάβουμε καλύτερα πόσο μέ τή σιωπή μπορούμε νά ἐξυπηρετήσουμε τούς ἄλλους, ἄς σκεφθοῦμε πόσο εὐκολα μπορούμε νά τούς βλάψουμε μέ τήν πολυλογία μας».

— «Ἡ σιωπή εἶναι μητέρα τῆς προσευχῆς, ἐπιστροφή ἀπό τήν αἰχμαλωσία, διαφύλαξη τοῦ θεοῦ πυρός, ἐπιστάτης τῶν λογισμῶν, σκοπός πού παρατηρεῖ τούς ἐχθρούς δέσμιους τοῦ πένθους, φίλη τῶν δακρύων, καλλιεργητής τῆς μνήμης τοῦ θανάτου, ζωγράφος τῆς αἰωνίου κολάσεως, ἐπίμονος ἐξεταστής τῆς κρίσεως, πρόξενος πνευματικῆς ἀνησυχίας καί λύπης, ἐχθρός τῆς παρρησίας, σύζυγος τῆς ἡσυχίας, ἀντίπαλος τῆς ἀγάπης νά κάνῃ τόν διδάσκαλο, αὔξησις τῆς πνευματικῆς γνώσεως, δημιουργός θεῶν θεωρημάτων, μυστική πνευματική πρόοδος, κρυφή πνευματική ἀνάβασις». (Ἁγ. Ἰωάνν. τῆς Κλμ.).

— «Ἡ ἡρεμία καί ἡ σιωπή ἐνός (ταπεινοῦ) ἀνδρός καταργεῖ τήν κενόδοξη καυχσιολογία ἐνός ἄλλου». (τοῦ ἰδίου).

— «Αὐτός πού φροντίζει γιά τήν ὥρα, τοῦ θανάτου του, ὠλιγόστευσε τά λόγια του. Καί αὐτός πού ἀπέκτησε πένθος στήν ψυχὴ του, ἀπέφυγε σάν φωτιά τήν πολυλογία». (τοῦ ἰδίου).

— ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Πουθενά στό Εὐαγγέλιο ἡ τίς Πράξεις δέν ἀναφέρεται πὼς ἡ Παναγία κήρυξε, ἂν καί ἦταν θρόνος σοφίας. Ἀναφέρεται ὅμως δύο φορές ὅτι προσεχτικά διατηροῦσε σιωπηλή ὅ,τι ἤκουε κι ἔβλεπε: «Πάντα συνετήρει τά ρήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς». (Λουκ. 2, 19) καί «Διετήρει πάντα τά ρήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς». (Λουκ. 2, 51). Πολύ σωστά, λοιπόν, κάποιος πνευματικός συγγραφεὺς ὠνόμασε τήν Παρθένο Μαρία: «Ἁγία Βασιλικὴ τῆς Σιγῆς».

— ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΑΣΚΗΤΟΥ

Λέγεται ὅτι ὁ ἀββᾶς Ἀγάθων τρία ὁλόκληρα χρόνια εἶχε μία πετραδίτσα στό στόμα του γιά νά

κατορθώσει νά μάθῃ νά σωπαίνει. (Ἀπό τό βίο τοῦ ἁββά Ἀγάθωνα).

— ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Προσπάθησε κάθε μέρα μερικά λεπτά νά μένης σιωπηλός γιά νά ἀνακαλύπτεις τό Θεό μέσα σου.

Ὄταν αἰσθάνεσαι ὅ,τι μιά ἐργασία σέ ἀπορροφᾷ ἐξαιρετικά καί δέ σέ ἀφήνει νά ἡρεμήσεις, σταμάτησε γιά λίγο, σκέψου ψυχραιμότερα καί προσευχήσου.

Ὄταν ἀκοῦς τίς σειρήνες τῆς πυροσβεστικῆς, σκέψου καί προσευχήσου γιά κείνους, πού κινδυνεύουν.

Ὄταν ὁ ἄνεμος φυσᾷ καί τρίζουν τά τζάμια, σκέψου ὅσους ταξιδεύουν, ὅσους δέν ἔχουν γερά σπιτία, ὅσους κρυώνουν.

Ὄταν σέ ξυπνᾷ ἢ σέ ἀνησυχῇ ὁ κρότος τῶν αὐτοκινήτων, σκέψου τόν κόπο τῶν ἐργατῶν, τήν ἀγωνία τῶν ἄλλων γιά νά κερδίσουν τό καθημερινό τους. Ἔτσι ὁ ἄγονος θόρυβος τῶν ἄλλων θά γίνῃ γόνιμη σιωπή δική σου.

Ἡ σιωπή μᾶς κάνει νά βλέπουμε τά πράγματα, ὅπως τά βλέπει το Θεός.

— Ἡ ΣΙΩΠΗ ΜΑΣ ΕΥΚΟΛΥΝΕΙ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΟ

Ὁ Ἀββάς Ἀρσένιος στή μοναξιά καί παρεκάλεσε τό Θεό λέγοντας: «Κύριε, ὁδήγησέ με πῶς νά σωθῶ» καί ἄκουσε μία φωνή, πού τοῦ ἔλεγε: «Ἀρσένιε, φεῦγε, σιώπα, ἡσύχαζε· αὐταί γάρ εἰσὶν αἱ ρίζαι τῆς ἀναμαρτησίας». (Ἀπό τό βίο τοῦ ἁββά Ἀρσενίου).

— ΑΠΟΣΙΩΠΗΣΙΣ

Ν' ἀποσιωπήσῃ κανεὶς κάτι πού τόν ἀφορᾷ λέγοντας ταπεινοφροσύνη.

Ν' ἀποσιωπήσῃ περιττά λόγια λέγεται ἀπονέκρωσις.

Ν' ἀποσιωπήσῃ τά σφάλματα τῶν ἄλλων λέγεται φρόνησις.

Ν' ἀποσιωπήσῃ τήν ὥρα τῆς δοκιμασίας καί τοῦ πόνου λέγεται ἡρώισμός.

Νά ξέρεῖ κανεὶς ν' ἀποσιωπᾷ εἶναι σημεῖο Ἀγιότητος.

ΙΕΡΟΜΟΝ. ΝΕΟΦΥΤΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδормηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδормάς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

«Εἰς τήν περιφέρειαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος - Θαυμακοῦ καί πλησίον τοῦ χωρίου Ἀνυδρον Στυλίδος (εἰς θέσιν Καμπιά) μέ ἄδεια τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ὁ Σεβασμιώτατος Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, προέβη εἰς ἀγοράν ἀγροτικῆς ἐκτάσεως, ὅπου καί ἀνεγείρει ἀνδρῶν Μονήν, τιμωμένη εἰς τό ὄνομα τοῦ Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΤΕΩΡΙΤΟΥ καταγομένου ἐκ τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας Φθιώτιδος (χωρίον ΥΠΑΤΗ), καί ὁ ὁποῖος ἐορτάζει τήν 20ην Ἀπριλίου».

Διεύθυνσις Μητροπολίτου

Σεβασμιώτατος Φθιώτιδος - Θαυμακοῦ

κ.κ. Καλλίνικος

Κασομούλη 8

ΛΑΜΙΑ 35100

τηλ. 25006 - 61249

Ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας κάνει ἐκκλησίαν εἰς τα φιλάνθρωπα αἰσθήματα τῶν ἀπανταχοῦ Γ.Ο.Χ. δι' ἐνεργόν καί φιλάνθρωπον ἐνίσχυσιν αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΕΝ ΛΑΜΙΑ

Μετά μεγάλης χαρᾶς βλέπομεν τίς δραστηριότητες τοῦ ἀγίου ἀρχιερέως Καλλινίκου καί ἐμφανίζομε δύο στιγμιότυπα τῆς βαπτίσεως τῆς Ἀλβανίδος Νατάσας Τζέμαλι ἡ ὁποία τήν 31ην Μαρτίου ἐ.ε. ἐβαπτίσθη εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ζωοδόχου Πηγῆς παραθέτομεν δέ ὁλόκληρον τό κείμενον τῆς περιγραφῆς τῆς βαπτίσεως διὰ τό ἀναγνωστικόν κοινόν τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας:

Ἄς εὐχηθῶμεν εἰς τόν Ἀναστάντα Κύριον νά ἐπευλογεῖ τό ἔργον τοῦ ἀρχιερέως διὰ τό ὅποιον ἡμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι ἐνταῦθα χαίρομεν ἰδιαίτερος καί σπεύδομεν νά ἀναγράψωμεν τὰς τοιαύτας χριστιανικὰς δραστηριότητας.

Βάπτισις Μουσουλμανικοῦ Θρησκεύματος

Τήν 31η Μαρτίου τρέχοντος ἔτους καί ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ζωοδόχου Πηγῆς Δομοκοῦ ἐτελέσθη ἡ βάπτισις τῆς Ἀλβανίδος Νατάσας Τζέμαλι μωαμεθανικοῦ θρησκεύματος ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου βοηθούμενου ὑπό τοῦ Πατρός Ἰωάννου ἀφοῦ πρωτίστως κατηχήθη αὐτή. Κατά τό θεῖον Βάπτισμα ἔλαβε τό ὄνομα Ἀναστασία.

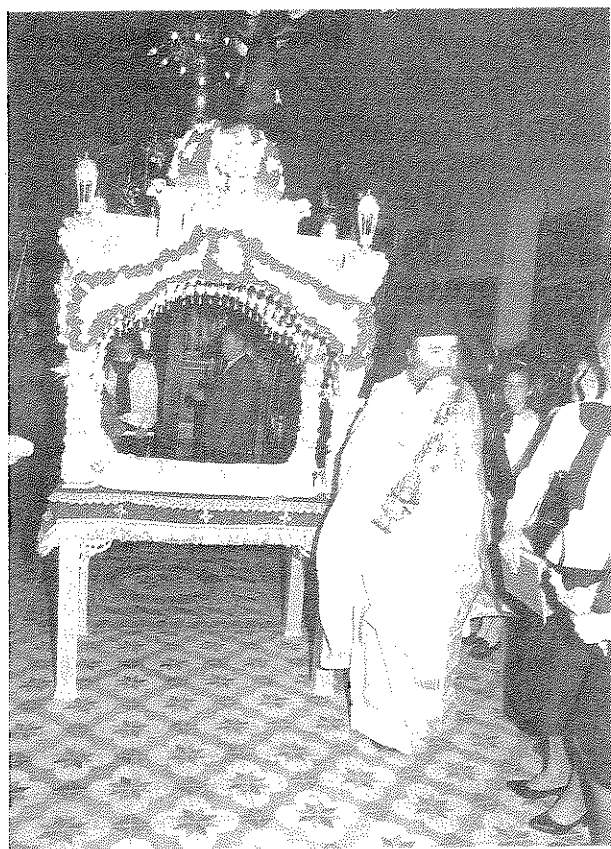
Εὐχόμεθα εἰς τήν Νεοφώτιστον Ἀναστασίαν στερεωμένην εἰς τήν Ὁρθόδοξον πίστιν. Παράλληλα συνχαίρομεν τήν Οἰκογένειαν Ἀραπάκου πού βοήθησε αὐτήν διὰ τό θεῖον Βάπτισμα.

Ὁ εξορκισμός κατά τήν Βάπτισιν τῆς Ἀλβανίδος.

Ὁ ἁγ. Θαυρακοῦ κ. Καλλίνικος βαπτίζει τήν Ἀλβανίδα Νατάσα Τζέμαλι.

Ἡ ἀξιότιμη Ἐπιτροπή τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμίνος μᾶς ἐξεχώρισεν δύο φωτογραφίες τοῦ ἐφετεινοῦ Ἐπιταφίου τίς ὁποῖες εὐχαρίστως δημοσιεύομεν. Πληροφορούμεθα πῶς αἱ κορασίδες αἱ ψάλλουσαι τὰ ἐγκώμια μέ ὁμοιόμορφον στολή ὑπῆρξαν ἰδιατέρως καλαί καί εὐπαρουσίασαι ὑπό τήν διεύθυνσιν τοῦ πρωτοψάλτου Ἰωάννη Περδικούρη. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἄς συγχαρῶμεν καί τόν π. Πολύκαρπον διὰ τό ἐπιτελούμενον ἔργον.

Ερπεριστατωμένη μελέτη του Γέροντος Μακαρίου Καβακίδου της αδελφότητας Ιακώβου Αδελφοφθόου Θεσ/νίκης, αναφορικώς με την όμολογίαν ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ.

2α Συνέχεια

- α. Ο παιδαγωγικός ανθρωπισμός.
- β. Ο ανθρωπισμός ως απασχόληση με την κλασική αρχαιότητα.
- γ. Ο ανθρωπισμός ως όρος δηλωτικός για τον άνθρωπο εμφανιζόμενος υπό τις εξής μερικώτερες απόψεις: 1) Πραγματιστικός ανθρωπισμός 2) Κριτικός ανθρωπισμός 3) Ηθικός ανθρωπισμός 4) Κοινωνικός ανθρωπισμός 5) Απόλυτος ανθρωπισμός (μαρξικός, νιτσεϊκός, υπαρξιστικός).

δ. Χριστιανικός ανθρωπισμός.

Εκτός της ανωτέρω συστηματικής θεωρήσεως ιστορικώς εξεταζόμενη ή ανθρωπιστική κίνηση παρουσιάζεται υπό τις ακόλουθες εκδηλώσεις: α) Ρωμαϊκός ανθρωπισμός β) Πρώτος ιταλικός ανθρωπισμός (Πετράρχης, Έρασμος) γ) Δεύτερος ανθρωπισμός (Wickeimann, W.v. Humboldt), δ) Τρίτος ανθρωπισμός (W. Jager).

Στην παρούσα εργασία θά σταθοῦμε στὸν χριστιανικὸ ἀνθρωπισμὸ καὶ θά ἐπιχειρήσουμε μία ἀντιπαράθεση τοῦ ὀρθοδόξου ἀνθρωπισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τὸν ἀνθρωπισμὸ τῆς Δύσης.

Ο ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΥΤΙΚΟΝ

Στὴν ἐνότητα αὐτὴ τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν θέματος θά ἐπιχειρήσουμε μία συνοπτικὴ ἐξέταση τοῦ βυζαντινοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Μέσα ἀπὸ τὴν ἐξέταση αὐτὴ θά φανεῖ ἡ ἀντιπαράθεση τοῦ ἀνθρωπισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀνθρωπισμὸ τῆς Δύσης.

Πρῶτα ὅμως θά σταθοῦμε στὸν ὀρθόδοξο ἀνθρωπισμὸ τῆς Ἀνατολῆς. Ἐνα πρῶτο καὶ βασικὸ ἐρώτημα εἶναι: ἐπὶ ποίου θεμελίου κεῖται αὐτός;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι σαφὴς καὶ κατηγορηματικὴ: Ὁ ἀνατολικὸς ἀνθρωπισμὸς κεῖται ἐξ ὀλοκλήρου ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ. Ὁ Θεὸς ἐγίνε ἀνθρώπος γιὰ ν' ἀνυψώσει τὸν ἀνθρώπο μέχρι τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, μετὰ τῶν ὁποίων κινεῖται ὁ ἀνθρωπισμὸς τῆς Ἀνατολῆς. Τὸ σύνθημά του εἶναι: Ὁ Θεάνθρωπος νὰ εἶναι ἐν πᾶσι πρῶτος. Ὅχι μόνον ὁ Θεός, οὔτε μόνον ὁ ἀνθρώπος, ἀλλὰ ὁ Θεάνθρωπος. Εἰδὼ προσωποποιήθηκε καὶ πραγματοποιήθηκε ἡ πλέον οἰκεία ἐνωση τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ

ἀνθρώπου. Ἐδῶ οὔτε ὁ Θεὸς ὑποτιμᾶται εἰς βάρος τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε ὁ ἀνθρώπος εἰς βάρος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐπιτυγχάνεται ἡ ἰδεώδης ἰσορροπία καὶ πραγματοποιεῖται τέλεια ἁρμονία μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ πλήρωμα καὶ τὴν τελειότητα τοῦ προσώπου τοῦ ὁ ἀνθρώπος ἀποκτᾷ διὰ τῆς ἐνώσεως μετὰ τὸν Θεάνθρωπο.

Μόνον διὰ τῆς πνευματικῆς ὀργανικῆς ἐνότητος μετὰ τοῦ Θεάνθρωπου Χριστοῦ μπορεῖ ὁ ἀνθρώπος νὰ συνεχίσει τὴ ζωὴ του στὴν αἰώνιο ζωὴ καὶ τὸ «εἶναι» του στὸ αἰώνιο εἶναι. Ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι ποτὲ μόνος, ὅταν σκέπτεται μετὰ τὸν Χριστὸ καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἐργάζεται μετὰ τὸν Χριστὸ καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ, ὅταν αἰσθάνεται μετὰ τὸν Χριστὸ καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ. Μὲ μία λέξη, αὐτὸς ἀκαταπαύστως ζεῖ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ καὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ. Γιατί τί εἶναι ὁ ἀνθρώπος χωρὶς τὸ Θεό; Στὴν ἀρχὴ ἡμιάνθρωπος καὶ στὸ τέλος μὴ ἀνθρώπος. Μόνον στὸν Θεάνθρωπο βρίσκει ὁ ἀνθρώπος τὸ πλήρωμα καὶ τὴν βελτίωση τοῦ «εἶναι» του, βρίσκει τὸ πρωτότυπό του, τὸ ἄπειρο καὶ τὸ ἀτέλειυτό του, τὴν ἀθανασία καὶ τὴν αἰωνιότητά του, τὴν ἀπόλυτη ἀξία του. Μόνος ὁ Κύριος Ἰησοῦς μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ὄντων ἀνεκέρυξε τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὡς τὸν ὑψιστὸ θησαυρὸ σ' ὅλους τοὺς κόσμους. «Τί γὰρ ὠφελεῖται ἀνθρώπος ἐάν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσει, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημειωθεῖ; ἢ τί δώσει ἀνθρώπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»

Ὅλοι οἱ ἥλιοι καὶ τὰ ἄστρα δὲν ἀξίζουν ὅσο μία ψυχὴ. Ἐάν καταναλώσει ὁ ἀνθρώπος τὴν ψυχὴν του στὸ κακὸ καὶ τίς ἁμαρτίες, δὲ θά μπορέσει νὰ δώσει ἀντάλλαγμα γι' αὐτήν, ἔστω καὶ ἂν γίνῃ κυρίαρχος ὅλων τῶν ἡλιακῶν συστημάτων. Μένει λοιπὸν γιὰ τὸν ἀνθρώπο μία καὶ μόνη διέξοδος, ἄλλη δὲν ὑπάρχει. Ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς εἶναι ἡ μόνη ἀσφάλεια τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ μόνη βεβαίωση τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς αἰωνιότητος. Ἡ ψυχὴ δὲν ἀσφαλίζεται μετὰ τὰ πράγματα, ἀλλ' αἰχμαλωτίζεται ἀπ' αὐτά. Ὁ Θεάνθρωπος ἐλευθερώνει τὸν ἀνθρώπο ἀπὸ τὴν τυρρανίαν τῶν πραγμάτων. Τὸν ἀνθρώπο τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐξουσιάζουν τὰ πράγματα, ἀλλ' ἀντιθέτως αὐτὸς ἔχει ἐξουσία ἐπ' αὐτῶν. Ἐπειδὴ στὸ τιμολόγιό τοῦ Χριστοῦ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀσυγκρίτως μεγαλυτέρα ἀξία ἀπ' ὅλα τὰ ὄντα καὶ τὰ πράγματα, γι' αὐτὸ ὁ ὀρθόδοξος ἀνθρωπιστὴς μετὰ ὅλη τὴν μέριμνά του, μετὰ ὅλη τὴν προσοχὴν τοῦ ἀφιερῶται στὴν ψυχὴν του.

Ὁ ἀνθρώπος εἶναι μέγας μόνον διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ Θεῷ· αὐτὸ εἶναι ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ βυζαντινοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Τί εἶναι ὁ ἀνθρώπος χωρὶς τὸ Θεό, ἂν ὄχι τάφος παραπλευ-

πως σέ τάφο; Ὁ Δυτικός ἀνθρωπιστής ἔχει καταδικάσει σέ θάνατο καί τό Θεό καί τήν ψυχή. Δέν καταδίκασε ὅμως ἔτσι καί τόν ἑαυτό του σέ θάνατο, ἀπό τόν ὁποῖο θάνατο δέν ὑπάρχει ἀνάσταση; Παράδειγμα ὁ Ἰούδας: Ἐκεῖνος πρῶτα φόνευσε τόν Θεό κι ἔπειτα ἐξόντωσε τόν ἑαυτό του. Τοῦτο εἶναι ἀδυσώπητος νόμος, ὁ ὁποῖος κυριαρχεῖ στήν ἱστορία τοῦ πλανήτου αὐτοῦ.

Σέ ἀντίθεση μέ τόν δυτικό οὐμανιστή, ὁ ὀρθόδοξος ἀνθρωπιστής ἀναγνωρίζει τό Θεό σάν γεννήτορα καί δημιουργό του καί βλέπει μέ καθαρή διαφάνεια ὅτι ὑπάρχει χάριν τοῦ Θεοῦ καί γιά τό Θεό. Δέν αἰσθάνεται μόνο ὅτι εἶναι πλασμένος «κατ' εἰκόνα» Του, ἀλλά γνωρίζει ὅτι ἔχει καί τή δυνατότητα νά ὁμοιωθεῖ μέ τόν Θεό, νά γίνει κατὰ χάρη μικρόθεος, ὅπως λέει ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής: «Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμέν καί οὐπω ἐφανερῶθη τί ἐσόμεθα· οἶδαμεν δέ ὅτι ἐάν φανερωθῇ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁψόμεθα αὐτόν καθὼς ἔστι».

Ὁ Ὀρθόδοξος ἀνθρωπιστής βλέπει τόν ἑαυτό του καί τοὺς ὁμοίους του μέσα σέ μιά δέσμη ἀπό ἄκτιστο φῶς λουομένους, πού καλύπτει ὁλόκληρο τόν κτιστό κόσμο σάν ἐνέργεια τῆς θείας Οὐσίας σάν ἐπέκταση πρὸς τὰ λογικά ὄντα τῆς Τριαδικῆς ἀγάπης. Ἔτσι ὁ ὀρθόδοξος ἀνθρωπιστής ζεῖ μέ τή μακαρία ἐλπίδα νά δεῖ τό Θεό καί νά ζήσει ἐν Θεῷ. Γι' αὐτό, ἐνῶ ἀναστρέφεται στὸν κόσμο καί συμμετέχει στίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, βλέπει καί αἰσθάνεται τὰ πάντα μέ τὰ μεταμορφωμένα καί πνευματοποιημένα ὄργανα τῆς ψυχῆς του.

Γιὰ τόν ἀνθρωπιστή τῆς Ἀνατολῆς ὁ Θεός εἶναι ὁ ἄξονας γύρω ἀπὸ τόν ὁποῖο κινεῖται ὅλοι οἱ κόσμοι καί οἱ ἄνω καί οἱ κάτω. Αὐτός εἶναι τὸ μυστικό κέντρο τῶν ψυχῶν, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔλκονται ὅλες οἱ πεινασμένες ψυχές γιὰ αἰώνια Ἀλήθεια καί Ζωή. Αὐτός εἶναι καί τὸ πρόγραμμα καί ἡ πηγή ὅλων τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων τοῦ Βυζαντινοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἐδῶ ὁ Θεός ἐργάζεται, ὁ ἄνθρωπος συνεργάζεται· ὁ Θεός δημιουργεῖ διὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ διὰ τοῦ Θεοῦ· ἔτσι συνεχίζεται ἡ θεία δημιουργία καί μάλιστα συνεχίζεται διὰ τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰ νά μπορέσει ὅμως ὁ ἄνθρωπος νά συνεργάζεται ἐπιτυχῶς μέ τό Θεό, πρέπει νά συνηθίσει τόν ἑαυτό του νά σκέπτεται διὰ τοῦ Θεοῦ, νά αἰσθάνεται διὰ τοῦ Θεοῦ καί ἐν τῷ Θεῷ νά ζεῖ ἐν τῷ Θεῷ νά δημιουργεῖ μέ τό Θεό.

Ὁ Βυζαντινός ἀνθρωπισμός προσπαθεῖ νά πραγματοποιήσει ὅσο τό δυνατό περισσότερο τό θεῖο στὸν ἄνθρωπο καί στὸν κόσμο πέριξ τοῦ ἀνθρώπου μέ ἄλλους λόγους νά ἐνσαρκώσει τό Θεό στὸν ἄνθρωπο καί στὸν κόσμο. Ἀλλὰ πῶς μπορεί

νά πραγματοποιηθεῖ αὐτό; Μόνο μέ τὰ Θεανθρώπινα μέσα. Αὐτά εἶναι οἱ εὐαγγελικὲς ἀρετές: πίστη καί ἀγάπη ἐλπίς καί προσευχή, νηστεία καί ταπείνωση, πραότητα καί εὐσπλαχνία, φιλοθεΐα καί φιланθρωπία. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ πράττων τίς ἀρετές αὐτές μεταβάλλει τήν ψυχή του ἀπὸ ἄσχημη σέ ὁμορφή, ἀπὸ σκοτεινὴ σέ φωτεινὴ, ἀπὸ ἁμαρτωλὴ καί ζοφοειδῆ σέ Χριστοειδῆ. Τό δέ σῶμα του μεταβάλλει σέ πλαίσιο τό ὁποῖο πλαισιώνει τήν Χριστοειδῆ ψυχή του.

Διὰ τῆς ἀσκήσεως τῶν εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, ὁ ἄνθρωπος ἀποκτᾷ τήν ἐξουσία ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του καί ἐπὶ τῆς φύσεως. Διώκοντας τήν ἁμαρτία ἀπὸ μέσα του καί ἀπὸ τόν κόσμο, ὁ ὁποῖος τόν περιβάλλει, ὁ ἄνθρωπος ἐκδιώκει ταυτοχρόνως τήν ἀγρία καί καταστρεπτικὴ δύναμη, μεταμορφώνει ὁλοτελῶς καί τόν ἑαυτό του καί τόν κόσμο, δαμάζει τὴ φύση καί ἐντὸς του καί γύρω του. Τὰ καλύτερα παραδείγματα τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἶναι οἱ Ἅγιοι: «Ἁγιασθέντες αὐτοὶ καί μεταμορφωθέντες διὰ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἀρετῶν, ἀγιάζουν καί μεταμορφώνουν καί τὴ φύση ὁλόκληρη. Πολυάριθμοι εἶναι οἱ Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι μέ μόνη τὴν ἐμφάνισή τους δάμαζαν τὰ λιοντάρια, τίς ἀρκούδες καί τοὺς λύκους. Ἡ συμπεριφορά τους πρὸς τὴν φύση ἦταν καί εἶναι προσευχή, πραότητα, εὐσπλαχνία, τρυφερότητα, συμπεριφορά χωρὶς καμιά τραχύτητα, σκληρότητα, ἀγριότητα κι ἐχθρότητα.

Αὐτά σέ γενικὲς γραμμὲς γιὰ τόν ἀνθρωπισμό τῆς Ἀνατολῆς. Ἦρθε ὅμως ἡ ὥρα νά ἐξετάσουμε τόν ἀνθρωπισμό τῆς Δύσης ἢ καλύτερα τόν δυτικό οὐμανισμό. Τί εἶναι ὅμως ὁ δυτικός οὐμανισμός; Ἡ φύση - καί αὐτὴ πεπτωκυῖα - στήν ἀποθέωσή της. Μία αὐτονόμηση τῆς θείας ἀοριστίας τῆς ζωῆς στὰ ἀφορήτως στενά ὅρια τῶν φαινομένων. Εἶναι συμμόρφωση στὸ παραμορφωτικό ἀριστοτελικό δόγμα: «οὐδὲν ἐν νῷ, ὁ μὴ πρότερον ἐν αἰσθήσει». Εἶναι μιά ἀξιοθρήνητὴ αὐτάρκεια, μέσα στὸν διεφθαρμένο ἀνθρώπινο λόγο, ἓνας ἀγνωστικισμός μέ τὸν μανδύα τῆς ἐκλογικεύσεως τῶν πάντων πού ἔχει ἀναγάγει σέ ὕψιστο κριτήριον ἀληθείας τὸν ἐτερόφωτο ἄνθρωπο· «μέτρον πάντων ἄνθρωπος».

Ὁ δυτικός ἀνθρωπισμός ἔχει ὡς θεμέλιο τὸν ἄνθρωπο. Διὰ τοῦ ἀνθρώπου· ἐξαντλεῖται τό πρόγραμμα καί τό περιεχόμενο τοῦ δυτικοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ὕψιστος δημιουργός καί δοτὴρ ἀξιών. Ἀλήθεια εἶναι ὅτι αὐτός θά ἀνακηρύξει ὡς ἀλήθεια· τό νόημα τῆς ζωῆς εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖο αὐτός θά ἀνακηρύξει ὡς νόημά της· καλὸν ἢ κακὸν εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα αὐτός θ' ἀνακηρύξει ὡς τέτοια.

Συνεχίζεται

Ἡ Χειροτονία τοῦ Ὁσιωτάτου μοναχοῦ
Γρηγορίου Ταυλαρίου εἰς Διάκονον, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς «Κοι-
μήσεως τῆς Θεοτόκου» Εὐχαριστήριος λόγος τοῦ. Συγκινη-
τική προσλαλιά τοῦ ἐπιτίμου δικηγόρου κ. Ν. Ἀναγνωστο-
πούλου.

Τὴν 22αν Μαρτίου ἐ.ἔ. (Ο.Ε.), ἐγένετο εἰς τὸν ἐν
Πειραιεῖ Ἱ. Ναόν τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου»,
ἡ χειροτονία τοῦ ὁσ. μον. π. Γρηγορίου Ταυλαρίου
εἰς Διάκονον, διὰ τῶν σεπτῶν χειρῶν τοῦ Σεβ.
Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερο-
ντίου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν πανοσ. ἀρ-
χιμ. π. Βασιλείου Λιάτσου, π. Χρυσοστόμου Βάρκα,
π. Ἀκακίου Χαλίκου, π. Μακαρίου Καβακίδη, π. Ἀ-
ναστασίου Γρυπαίου, π. Μεθοδίου Δεσποτίδη, π.
Μακαρίου Πίκιου, π. Γερωντίου Λουδάρου, τοῦ καὶ
ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ καὶ αἰδес. πρωθ. π. Γεωρ-
γίου Σμυράκη, καὶ ἱερ. Περίανδρου Ἀθανασάκη,
Βασιλείου Πιπέκη καὶ Ἀρσενίου Κοντογιαννόπου-
λου.

Ὁ χειροτονηθεὶς ἠὲ χαρίστησε τὸν χειροτονήσα-
ντα πνευματικόν του πατέρα εἰπὼν:

Σεβασμιώτατε μοι Γέροντα καὶ Μητροπολίτα
Ἄγιε Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας
Τιμιωτάτη τοῦ Πρεσβυτερίου ὁμήγουρις
Περιούσιε τοῦ Κυρίου Λαέ

Ἀφ' ὧν καὶ ἐξίσταμαι ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει δι'
ὅσα ἡ θεία Χάρις καὶ ἡ ἀπειρος φιланθρωπία τοῦ
Παντεπισκόπου καὶ Παναγάρχου Θεοῦ ἐτελεσιούρ-
γησε σήμερον εἰς τὴν ἐλαχιστότητά μου.

Ὁ Σπορεύς Λόγος ἐνεφύτευσε εἰς τὴν μικράν
παιδικήν μου καρδίαν πόθον διακαῆ, πόθον ζέοντα,
καὶ ἀγάπης μεστόν πρὸς τὸ ἀναίμακτον θυσιαστή-
ριον, πόθον ὅπως ἡ ἐλαχιστότητά μου ἀξιωθῇ νά
διακονήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ὅταν ἡ ἄφατος ἀμέ-
τρητος καὶ φιλάνθρωπος θεία Πρόνοια θά μου τό
ἐπέτρεπε.

Καὶ ἰδοὺ σήμερον εἰς τὸν περικαλλῆ τοῦτο
Μητροπολιτικόν Ναό τῆς ἀγνῆς θεομήτορος ὁ παι-
δικός μου διακαὴς πόθος, ποῦ ἐφυτεύθη καὶ ἐρι-
ζώθῃ εἰς τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, γίνεται πραγματι-
κότητα. Ἡμέρα χαρμόσυνος καὶ εὐφροσύνης ἀνά-
πλεως εἶναι ἡ παροῦσα εὐσημος ἡμέρα, ρίγη ἱερᾶς
συγκινήσεως συνταράτουν τὸν ἐσωτερικόν μου
κόσμον τὰ δὲ χεῖλη μου οὔτε τολμοῦν νά ψελλί-
σουν ἀλλὰ καὶ οὔτε τολμοῦν νά ψελλίσουν ἀλλὰ
καὶ οὔτε δύναται νά κινηθοῦν παρά μόνο νά ἐπανα-
λάβουν τὰ λόγια τοῦ ἱεροῦ ὕμνωδοῦ: «Εἴη τό ὄνομα
Κυρίου εὐλογημένο ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶ-

νος» καὶ τῶρα αἰσθάνομαι ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην
κινούμενος ἀπὸ ἱερὸν χρέος ὅπως εὐχαριστήσω
μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου τὸν Σεβαστό
μου Γέροντα Σεβ. Μητροπολίτην Πειραιῶς κ.
Γερώντιον ὁποῖος μέ περιέλαβε μέ πατρικὴ ἀγάπη
καὶ ἐνδιαφέρον παιδιόθεν καὶ μοῦ ἐνέπνευσε τὴν
πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν καὶ πρὸς τὴν
Ἐκκλησίαν ἐν γενεῇ. Εὐχαριστῶ τοὺς παρευρεθέ-
ντας πατέρας ποῦ ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των
τὴν ἐλαχιστότητά μου κατὰ τὴν εἰς τὸν Α' βαθμόν
τῆς ἱερωσύνης προαγωγὴν μου.

Εὐχαριστῶ τοὺς κατὰ σάρκα γονεῖς μου καὶ
ὄλους τοὺς παρευρισκομένους ποῦ ἐτίμησαν διὰ
τῆς παρουσίας των τὸ πρόσωπόν μου.

Ἐν κατακλείδι ἐπικαλοῦμαι τὰς εὐχὰς ὅλων ὑμῶν
ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς μέ στηρίξῃ καὶ ἐνδυναμώσῃ
στον μεγάλο πνευματικὸ ἀγῶνα τὸν ὁποῖον σήμε-
ρον ἀναλαμβάνω.

ΕΙΗ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΥΡΙΟΥ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΝ ΑΠΟ
ΤΟΥ ΝΥΝ ΚΑΙ ΕΩΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΑΜΗΝ

Ὁ ἐπίτιμος δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ τῷ
Συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας ἀπηύθυνε συγκινητι-
κὴν προσλαλίαν, ὡς ἀκολουθῶς:

«Ἄγιε Δέσποτα,

Εὐσεβὲς Ἐκκλησίασμα,

Εὐδοκία Κυρίου, ἓνα νέον ὀπλίτην τῆς Παρατά-
ξεως Αὐτοῦ, ἀπέκτησε ἡ ἐνδοξος Ἐκκλησία τῶν
Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος.
Τὸν Γρηγόριον Ταυλάριον, τὸν χειροτονηθέντα εἰς
Ἱεροδιάκονον, διὰ τῶν σεπτῶν χειρῶν τοῦ Σεβ.
Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Γερωντίου, τοῦ ἀξίως
ὀρθοτομοῦντος τὸν λόγον τῆς Ἱερᾶς Ἀλήθειας.

Ὁ νεοχειροτονηθεὶς, υἱὸς εὐσεβῶν γονέων, ἐγα-
λουχήθη μέ τὰ νάματα τῆς εὐσεβείας καὶ ἀγάπης
πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἀπὸ τῆς
πρώτης ἀπαλῆς νεότητος ἤνθισεν εἰς τὴν ψυχὴν
του ὁ θεὸς Ἐρως! Ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν
ἱερῶν ρημάτων καὶ τῆς ψαλτικῆς. Ἀπὸ ἡλικίας 12
ἐτῶν ἀκολουθεῖ τὸν χειροτονήσαντα αὐτὸν πνευ-
ματικόν του πατέρα καὶ ψάλλει εὐδοκίμως ἐπὶ
Ζετίαν εἰς τὸν ἐν Περιστερίῳ Ἱ. Ναόν τοῦ Ἀγ. Ἀν-
δρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. Τυχγάνει ἀπόφοιτος τῆς
Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Πέρα τῶν γραμματικῶν προσόντων, τό σπουδαιότερον καί ἔχον πρωταρχικήν ἀξίαν διὰ τόν Ἱερωμένον, εἶναι τὰ πνευματικά καί ἠθικά προσόντα, μέ τὰ ὁποῖα εἶναι οὗτος ἐφοδιασμένος. Ἡ ἀκλόνητος πίστις εἰς τόν θεόν, ἡ βαθεῖα ἀγάπη πρὸς τήν Ἐκκλησίαν καί τόν ἄνθρωπον, ἡ ταπείνωσις, ἡ σεμνότης, ἡ εὐσυνειδησία, ἡ ἀνεξικακία, ἡ ἐντιμότης, ἡ σοβαρότης, ἡ θετικότης καί ἡ ἐνημερότης εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα τῆς Ἑλλάδος, παρά τό νεαρόν τῆς ἡλικίας του. Ἐχω προσωπικήν ἀντίληψιν περὶ αὐτῶν ἐκ συνεργασίας μου μετ' αὐτοῦ.

Καί πέραν ὅλων, γνήσιος ὀρθόδοξος χριστιανός, θερμός ζηλωτής τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας, μετὰ τοῦ αἰωνοβίου Ἑορτολογίου τῆς, τοῦ καί νομίμου Ἑορτολογίου τῆς Ἑλλάδος. Ζηλωτής ἀπό γενετῆς, διότι ὁ πατέρας του, ἐβαπτίσθη ἀπὸ τόν ἀοίδιμον ἀρχιεπίσκοπον τῶν Γ.Ο.Χ. κυρόν Ἀκάκιον δηλ. παλααιομερολογίτης ἀπὸ τὰ «γενοφάσκεια του», κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν.

Ὁ Μέγας Δικαιοκρίτης καί Στεφανοποιός Θεός, ὁ «ἐτάζων νεφρούς καί καρδίας» καί «δικαιοσύνας ἀγαπῶν», γνωρίζων καλῶς καί ἀμείβων τὰς ἀρετάς του, ἠυδόκησε νά τόν καλέσῃ εἰς τόν θεῖον Ἀμπελῶνα, διὰ νά γεωργήσῃ γονίμως καί ἐργασθῇ, διὰ τὴν πνευματικὴν καί ἠθικὴν καρποφορίαν αὐτοῦ. Ἐνευσε εἰς τὴν εὐσεβῆ καρδίαν του τὴν μεγάλην ἀπόφασιν τῆς Ἱερώσεως! Διότι ἡ Ἱερωσύνη εἶναι θεία Κλησις· Ἱερὸν λειτούργημα. Ἀγία Ἀποστολή!

Ἱερολογιώτατε Διάκονε Γρηγόριε,

Σέ συγχαίρομεν, ὅλη τῇ ψυχῇ, ἐπὶ τῇ ἐπαξίᾳ χειροτονία σου καί εὐχόμεθα ὅπως συντόμως παραστῶμεν καί εἰς τὴν χειροτονίαν σου εἰς πρεσβύτερον. Ἀπὸ σήμερον, ἀπὸ τὴν εὐλογημένην αὐτὴν ὥραν, ἀρχίζεις ἓνα νέον δρόμον ζωῆς, καθαρῶς πνευματικῆς. Ὁ δρόμος εἶναι ὠραίος, θεάρεστος, ἀλλὰ καί ἀνάντης, εἶναι ὁμαλός, ἀλλὰ καί ἀνώμαλος, θά συναντήσεις ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα θά σοῦ στήνῃ ὁ μισόκαλος Ἑωσφόρος. Ὁπλισμένος ὁμως μέ τὰς χριστιανικὰς ἀρετάς καί τόν θεῖον ζῆλον πού δέ διακρίνουν καί τὴν ἀρωγὴν τοῦ Ἀρχιποιέμενος Χριστοῦ, θά τόν νικήσῃς, ἀσφαλῶς καί θά ὑπερπηδήσῃς τὰ ἐμπόδια καί θά ἐκπληρώσῃς τὴν Ἱερὰν Ἀποστολήν πού σοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Θεός.

Ἡξιώθης νά φέρῃς ἓνα μεγάλτιμον, ἀληθῶς, πάντιμον ὄνομα, τοῦ Μεγάλου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἐπωνύμου τῆς θεολογίας. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θά τό τιμήσῃς. Καί θά τιμήσῃς καί τόν πνευματικόν σου πατέρα, πού σοῦ τό ἔδωσε, κατὰ τὴν κουράν σου ὡς μοναχοῦ καί πού τό ἔφερε καί οὗτος ὡς μοναχός καί διάκονος. Καί διὰ τόν λόγον αὐτόν σοῦ τό ἔδωσε.

Συγχαίρομεν τοὺς θεοφιλεῖς γεννήτοράς σου,

διὰ τόν εὐλογημένον ἀπὸ Θεοῦ βλαστόν τους. Δικαιοῦνται οὗτοι καί οἱ συγγενεῖς του, νά εἶναι ὑπερήφανοι καί νά τόν καμαρώσουν.

Εὐχόμεθα νά τόν καμαρώσουν καί ὡς ἱερέα καί ἀρχιερέα.

Συγχαίρομεν καί τόν Σεβ. ποιμενάρχην μας, τόν σεπτόν «γέροντά μας» κ. Γερόντιον, διὰ τὴν χειροτονίαν καί τοῦ νέου πνευματικοῦ του τέκνου. Καί λέγω τοῦ νέου, διότι, κατὰ θεῖαν παραχώρησιν, οὗτος ἔχει χειροτονήσῃ τοὺς περισσοτέρους κληρικούς μας. Τοῦ εὐχόμεθα ὅπως, ὁ τῶν πάντων Κτίστης, Δεσπότης καί Κύριος, τόν ἀξιῶναι νά χειροτονῇ καί ἐπανδρώῃ τὴν Ἀγ. Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, πάντοτε, μέ κληρικούς ἀνταξίους τοῦ πνευματικοῦ καί ἠθικοῦ ἀναστήματος αὐτοῦ.

Ἐντέλει, συγχαίρομεν καί τόν Πρωτοσύγγελλον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς πανοσ. ἀρχιμ. π. Γερόντιον Λουδάρων, τόν ἐμπνευσμένον καί δημιουργικόν Προϊστάμενον τοῦ περικαλλοῦς Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, διότι, ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἔχει ἀναλάβει ἀξίως τὴν ἱερατικὴν ἐπίστασιν τοῦ νεοχειροτονηθέντος, τόν ὁποῖον ἡ ἀγάπη, ἡ ἐκτίμησις καί αἱ εὐχαὶ ὅλων μας, συνοδεύουν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν σταδιοδρομίαν του. Καί εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θά δικαιώσῃ τὰς προσδοκίας μας.

Καί μέ αὐτὴν τὴν πεποίθησιν ν' ἀναφωνῶ:

Ἄξιος, ἄξιος, ἄξιος».

Γνωρίζοντες καλῶς τὰ προσόντα τοῦ π. Γρηγορίου συμφωνοῦμεν μέ τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου, συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας ἐπὶ τῇ ἐπαξίᾳ χειροτονία του καί εὐχόμεθα λαμπράν τὴν ἐκκλησιαστικὴν σταδιοδρομίαν του, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς παρετέθη τράπεζα χαρὰς εἰς τὴν Αἵθουσαν ὑποδοχῆς τοῦ Ναοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν ὁ Σεβασμιώτατος, οἱ συλλειτουργήσαντες ἱερεῖς καί συγγενεῖς τοῦ χειροτονηθέντα.

Ἡ «Φ.Ο.»

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ κ.κ. ΠΑΥΛΟΣ

Μας έκανε ιδιαίτερα αίσθησι τό γεγονός ότι ό Πατριάρχης Σερβίας Παύλος έκαμε αυτές τās συνταρακτικές δηλώσεις διά τήν Μακεδονίαν «Ότι ή Μακεδονία ανήκει στην Έλλάδα». Απεδείχθη ό πιο θερμότατος Έλληνας έξ' όλων των Έλλήνων. Χίλιοι Έλληνες πρεσβευταί έν τώ έξωτερικώ μέ τās ένεργείας των υπέρ τής Μακεδονίας δέν θά ήτο δυνατόν νά είχαν αποδώσει τό αποτέλεσμα δηλ. αυτά τά όποια είπε ό Πατριάρχης των Σέρβων διά τήν Μακεδονία καί διά τήν Έλλάδα. Τί έτι έχομεν ανάγκην μαρτύρων ή δέ Έλληνική Ακαδημία πρέπει άσυζητητί νά του χαρίσει τόν δίκαιον έπαινον τής Έλληνικότητας αυτού του σωστού ποιμενάρχου. Φαίνεται πώς ό Παντοκράτωρ Κύριος όμιλεί από τόν Ουρανόν διά στόματος τοιούτων ένδόξων άνδρων. Ας τόν καμαρώσωμεν λοιπόν καί ή Έλληνική Ιστορία άς αναγράψει χρυσοίς γράμμασι αυτήν τήν όμολογίαν.

Διαβάστε το. Αξιζει τόν κόπον. Είναι από τά σπάνια άρθρα τά δημοσιευθέντα είς θρησκευτικόν περιοδικόν.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

Τό Έλληνικό Έθνος

Η άναγκαιότητα τής παρουσίας του Έλληνικού Έθνους. Τό έρώτημα πού έμμεσα τίθεται είναι τραχύ, έρώτημα ζωής ή θανάτου, καί μας κόβει τήν ανάσα. Χρειάζεται νά φανταστούμε, γιά λίγο, πώς δέν είμαστε Έλληνες κι έπειτα, νά φανταστούμε πώς σέ μία δεδομένη ιστορική στιγμή ή Έλλάδα εξαφανίζεται ως Έθνος.

Μας φαίνεται πώς ό κόσμος αδειάζει αίφνίδια. Γιατί αισθανόμαστε τίς ρίζες μας καταποτισμένες από τά νάματα τής έλληνικής πνευματικότητας, αισθανόμαστε τήν κρίση μας ν' άρμόζεται καί νά έξοπλίζεται μέ τά έλληνικά μέτρα, αισθανόμαστε χωρίς τήν παρουσία τής Έλλάδας ως Έθνους, τήν άγωγή μας νά γίνεται μουσειακή, άφου θά διδασκόμαστε έλληνικά καί ή Έλλάδα πιά θά ναι άνυπαρκτη.

Χρειάζεται, λοιπόν, νά ύπάρχει ή Έλλάδα ως άπλός πιστοποιός καί θεματοφύλακας του παρελθόντος της; Ίσως θά μας είπουν πώς μονάχα αυτός ό σκοπός είναι άρκετά σημαντικός γιά νά ζήσει τό Έλληνικό Έθνος. Αλλά γιά μας, τούς νέους Έλληνες, δέν είναι άρκετός. Δέν μπορεί νά μας δικαιώσει ή άποστολή του φύλακα ενός μοναδικού μουσείου.

2. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΕΥΚΟΛΟΝ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Ανεγράφη είς τόν ήμερήσιον τύπον καθώς έπίσης καί είς τόν θρησκευτικόν τοιούτον ότι ή Κυβέρνησις έχει κατά νούν περάσει από τό Κοινοβούλιον νόμον διά τήν εύκολον διαδικασίαν του διαζυγίου. Μά κύριοι Βουλευτές δέν σκέπτεσθε ότι αυτό τό χρονικόν διάστημα των όκτώ μηνών πού θέτετε διά τό σύντομον διαζύγιον είναι μία πρόκλησις δι' αυτούς του υπάνδρους πού θεωρούν τόν γάμον ως δεσμό; Τίποτε άλλο δέν σκέπτεσθε νά κάμετε υπέρ τής Έλληνικής Πατρίδος παρά νά περάσετε αυτόν τόν επαίσχυντον νόμον τής γρήγορης διαδικασίας του διαζυγίου; Φαίνεται πώς καί αυτό είναι ένα σημάδι των τελευταίων χρόνων. Αλλοίμονόν μας άν βρεθούμε πρό μιάς τοιαύτης καταστάσεως.

Τό Έλληνικό Έθνος όφείλει νά ζήσει γιά τρεις κυρίως λόγους:

1. Γιά νά δικαιώσει καί άδιάκοπα νά δικαιώνει τήν Ιστορία. Τό πνεύμα καί ή πρακτική τής Ιστορίας θά μας φαίνονταν παράλογα, ανακόλουθα κι άνήθικα, άν μετά μία διεργασία αιώνων έφερε στό άποκορύφωμα ένα Έθνος κι ύστερα τό άφηνε νά εξαφανιστεί. Θά άντιτείνουν πώς αυτό έχει συμβεί άρκετές φορές μέσα στην κίνηση των ιστορικών αιώνων, λ.χ. μέ τήν Βαβυλώνα. Ναί, αλλά ή Βαβυλών ήταν μία πολιτιστική «περίπτωση». Έδω έχουμε ένα Έθνος πού εκφράζει μοναδικά, μέ τή ζωή του καί τά έπιτεύγματά του, τήν οικουμενικότητα. Η Έλλάδα δέν είναι, δέν μπορεί νά ναι μία «περίπτωση». Είναι τό μέτρο του οικουμενικού άνθρώπου, τά έπιτεύγματά της, έπιτεύγματα πού άντιστοιχοϋν σ' όλόκληρο τόν κόσμο. Η ήθική, λοιπόν, τής Ιστορίας, ή συνέπειά της άναγκάζει τό Έλληνικό Έθνος νά ζεί. Τό γεγονός αυτό άποτελεί τήν δικαίωσή της καί πιστοποιεί πώς ή ποιότητα του πνεύματος ενός λαού έπισύρει καί συντηρεί ζωηρή τήν εκτίμησή της. Η Ιστορία, νομίζουμε, μέσα από έναν ώκεανό του παράλογου, κατορθώνει νά τηρεί τόν κανόνα τής λογικής καί τήν ισορροπία της.

2. Τό Έλληνικό Έθνος πρέπει νά ζήσει γιατί μιλεί μία γλώσσα μοναδική μέσα στον κόσμο, πλούσια, σπάνια, πού κατόρθωσε νά φέρει ως τήν συνειδηση τήν αλήθεια, νά τήν διαιωνίσει, αλήθεια φιλοσοφική, ποιητική, πολιτειακή, τραγική. Χρειάζεται κάθε τόσο νά ξαναμπαίνουμε μέσα στα σπλάχνα αυτής

της γλώσσας αν θέλουμε, όχι εξωτερικά αλλά έσω-
τερικά, να νιώσουμε και τά κείμενά της και την
περιπέτεια του ανθρώπου να καθυποτάξει τά βιώ-
ματά του και να διαιωνιστεί.

3. Τό Έλληνικό Έθνος πρέπει να ζήσει γιατί έχει
άκομη τή δυνατότητα, μέ τή συνεργασία της Ιστο-
ρίας του, του χώρου όπου ζει και του ψυχισμού του,
να προσφέρει στον κόσμο, έστω και σαν «πρότα-
ση», μιάν ιδιαίτερη, ελληνική γεύση ζωής, ως λύση
της ήθικης του κρίσης. Είναι μικρό πιά, αλλά έτσι
μεγαλώνει ή πνευματική σημασία των έργων του,

ΠΕΝΘΗ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΤΣΩΜΟΣ

Τήν 20ήν Μαρτίου Π.Η. 1992, έγγυε από την οικο-
γένεια των Παλαιοημερολογιτών Φθιώτιδος, ένας
άγωνιστής ζηλωτής χριστιανός, ο Ευάγγελος Κ.
Τσώμος, σέ ηλικία ενός περίπου αιώνας.

Γεννήθηκε τό 1895 εις τό χωρίον Γιαννιτσούς
Φθιώτιδος. Το 1923 εγκαταστάθηκε εις την Λαμίαν.
Έργαστηκε σκληρά διά την αντιμετώπισιν των ανα-
γκών της τότε ζωής, ώσπου έξησφάλισε εργασία εις
τόν σιδηρόδρομο.

Μέ την αλλαγή του ήμερολογίου ήταν μεταξύ
των πρώτων που αντιστάθηκαν και σύμπηξαν τόν
πρώτο πυρήνα των Όρθοδοξων εις την Φθιώτιδα.
Μαζί μέ άλλους μακαριστούς αδελφούς, αντιμετώ-

πισε θαρραλέα τίς φρικτές εκείνες διά την Όρθο-
δοξίαν ήμέρες.

έτσι ή αποστολή του, αποχωρισμένη από την έγκο-
σμια ισχύ, γίνεται, αναγκαστικά, άμιγής πνευμα-
τική αποστολή. Άν τά γεγονότα στον κόσμο αυτό
έχουν κι ένα νόημα μυστικά πνευματικό, τό γεγο-
νός πώς σήμερα ή Ελλάδα είναι μικρή αποχτή την
άξία του, γιατί έτσι τό πνευματικό της δυναμικό,
αποχωρισμένο από τή στρατιωτική και οικονομική
ισχύ, αύξάνεται και σημασιολογείται όρθά. Κάθε
έπιτυχία του Έθνους μας σήμερα είναι έπιτυχία
άμιγής του πνεύματος. Θέσει γίναμε ένα Έθνος
πνευματικό.

Χρημάτισε επί σειράν έτών πρόεδρος της Έλλη-
νικής Θρησκευτικής Κοινότητας Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος
και έκπροσώπισε αυτήν σέ πολλά συνέδρια. Έργά-
στηκε σκληρά και προσέφερε πολλά για την άνοι-
κοδόμησιν (1949 - 50) του περικαλλούς Ι. Ναού Ά-
γίου Σπυριδώνος Λαμίας, που σήμερα είναι Μητρο-
πολιτικός Ναός.

Με τόν Σπυριδώνειο διωγμό, ως πρόεδρος,
ταλαιπωρήθηκε πολύ, αλλά κράτησε ως βράχος,
μέ τό τραχύ και θαρραλέο παράστημά του. Τό 1953,
διά να πετύχουμε την έλευθερία και τό άνοιγμα των
Ίερών Ναών μας, παρά την ηλικίαν του, υπεβλήθη
εις την ταλαιπωρίαν και τά έξοδα και κατέβηκε ως
υποψήφιος βουλευτής σέ αναπληρωματικές έκλο-
γές. Οι κυβερνώντες τότε, βλέποντας ότι χάνουν
την έκλογή, έξηναγκάσθησαν να καταργήσουν την
45/51 πράξη του διωγμού, και έτσι, όχι μόνον ή
Φθιώτιδα, αλλά Πανελληνίως κερδήθηκε ή έλευθε-
ρία. Διά την άνέγερσιν του νέου Ίερού Άγίου Άπο-
στόλου Άνδρέου πολλά συνέβαλε, γι' αυτό και ή
νεκρώσιμη άκολουθία έψάλη εις τόν έν λόγώ Ι.
Ναώ υπό του οικείου Μητροπολίτου κ.κ. Καλλινί-
κου και των Ίερέων Ήλ. Άξεξίου και Ίωάνν. Φλέγ-
γα, παρευρέθη δέ και ό έκ Λαμίας καταγόμενος
Άρχ/της Εϋθύμιος Μπαρδάκας.

Πλήθος κόσμου παρηκολούθησε την νεκρώσιμη
τελετή και τόν συνόδευσε μέχρι την τελευταίαν
του κατοικίαν.

Ή Έκκλησία των Παλ/γιτών Φθιώτιδος, τόν άεί-
μνηστο Ευάγγελο Τσώμο, τόν κατατάσσει ως
μεγάλον ευεργέτην και άγωνιστήν. Πάντες δέ ευ-
χόμεθα όπως ό δικαιοκρίτης Κύριος αναπαύση την
ψυχήν του και αποδώσει ά έτοίμασε εις τούς
καλούς έργατας Του.

Εις τά παιδιά του και έγγόνια του, που ξεχωρί-
ζουν εις την σημερινήν κοινωνίαν μας, ευχόμεθα
να τόν θυμούνται και να συνεχίσουν τόν χριστιανι-
κόν άγώνα του.

Αίώνια ή μνήμη του.

Κων. Άντωνόπουλος
Άναγνώστης

ΕΚΔΗΜΙΑΙ

Κατά την Κυριακήν τῆς ἑορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 2 Μαρτίου ἑ.ἔ, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ παλαίμαχος ζηλωτὴς Σωτήριος Βαρλᾶς ἐκ Χίου. Ἡ ἐκφορὰ του ἐγένε εἰς τὸ Βερβεράτο Χίου ἡ δὲ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀγ. Σκέπης Χίου ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανον ὁ ὁποῖος μόνις ἐπληροφωρήθη τὸν θάνατον τοῦ ἀληθοῦς μνήμης Σωτηρίου μετέβη εἰς Χίον, ἰδίους ἀναλώμασι δι' αὐτόν τὸν σκοπὸν. Ὁ ἀρχιμ. Γαβριήλ Τσίτας τῆς Ἱ. Σκῆτης Ἀγ. Μάρκου ἔλαβεν μέρος εἰς τὴν νεκρώσιμον ἀκολου-

θίαν ἐν μέσῳ πλήθους κόσμου ὡς καὶ Κορινθίων οἱ ὁποῖοι παρευρέθησαν εἰς τὴν ἐκφορὰν. Σημειώνομεν ἰδιατέρως πῶς ὁ ἀείμνηστος Σωτήριος Βαρλᾶς κατὰ διάφορα διαστήματα ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ στεφανώσῃ τὰ τρία του τέκνα μὲ τὸ Γνήσιον καὶ Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον, Παράδειγμα πρὸς μίμησιν δι' ὅλους μας. Καλὸν εἶναι νὰ ὑπενθυμίσωμεν ἐπίσης ὅτι ὁ μακαριστὸς Σωτήριος ἔκαμε τὴν ἀκολουθίαν του εἰς τὸ σπῖτι του, καὶ ἦταν ἄριστος ἀναγνώστης, οἱ δὲ πιστοὶ ἔχαιρον νὰ τοῦ ἀκούουν. Ὁ μεταστάς, ἐγκατέλειψε τὰ ἐγκόσμια εἰς ἡλικία 92 ἐτῶν, εὐχόμεθα δὲ ὁ Θεὸς νὰ τὸν κατατάξῃ εἰς χῶραν ζώντων.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Θεολόγος φίλος τῶν Γ.Ο.Χ. παρακαλεῖ καὶ δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἄρθρον του.

Τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐπιχειροῦν ἀνάβασιν βουνοῦ, τοὺς συμβουλεύουν νὰ κάμουν σταθμούς κατὰ τὴν ἀνάβασιν, νὰ στρέφουν ὀπίσω νὰ ἴδουν τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον διήνυσαν καὶ νὰ περιλάβουν μὲ τὸ βλέμμα των ὁλόκληρον τὴν ὡραιότητα τῆς φύσεως ἡ ὁποία ἐκτείνεται ὑπὸ τοὺς πόδας των, διότι καὶ χαρὰν ἐκ τούτου ἀπολαμβάνουν, ἀλλὰ καὶ δύναμιν πρὸς περαιτέρω ὁδοιπορίαν καὶ ἀνάβασιν. Ἡ συμβουλή εἶναι ἀρίστη.

Μίαν τοιαύτην ἀνάβασιν βουνοῦ ὁμοιάζει ὁ βίος τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ, ὅταν σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἁμαρτίας ἀναβαίνει πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς. Ὅσοι φεύγομεν οὕτω τὴν ἁμαρτίαν, ἃς σταθῶμεν μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἀνάβασίν μας καὶ ἃς ἴδωμεν ὀπίσω μας τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον ἀφήκεν ἡ πίστις μας. Εἶμαι ὑπερβέβαιος, ὅτι ἡ παρατήρησις τοῦ δρόμου τῆς πίστεώς μας θὰ μᾶς δώσῃ μεγίστην χαρὰν, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ ἀφάνταστον δύναμιν νὰ ἀναβῶμεν ἀκόμη ὑψηλότερα, ἕως οὗ φθάσωμεν τὴν κορυφὴν τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ βουνοῦ.

Ἡ βάσις, ἀγαπητοί μου, τῆς πίστεώς μου, τῆς πίστεώς μας, τὸ γνωρίζομεν ὅλοι μας ὅτι εἶναι ὁ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάς Ἰησοῦς Χριστός. Διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ πλῆθος ἀνθρώπων μετεστράφη εἰς τὸν δρόμον τῆς πίστεως καὶ τῆς σωτηρίας. Ἐν τῶν παραδειγμάτων εἶναι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις ἀπὸ Φαρισαῖος ἐγένε διαπρύσιος τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξ. Γράφων πρὸς τοὺς Κορινθίους λέγει ὅτι ὁ Χριστὸς τὸν μετέστρεψε διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ τοῦτο εὐαγγελίζεται τὸν Χριστόν. Καὶ ἡμεῖς ὅλοι εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Χριστόν καὶ διὰ πάμπολλα ἄλλα, ἀλλὰ πολὺ πλεον διότι ὁ Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἔπαθε καὶ ἀνέστη. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ σήμερον κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἑορτὴν εὐαγγελιζόμενος πρὸς ὑμᾶς τὸ χαροποιῶν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα εὐχαριστῶ τὸν Παῦλον γράφοντα πρὸς τοὺς Κορινθίους: «Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ἐτι ἐστέ ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ», καὶ μαζὺ του σὰς βεβαιῶ ὅτι λάμπει καὶ εἰς ἐμέ ἡ ἀλήθεια, ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνέστη καὶ δι' ἐμέ καὶ διὰ σὰς.

Ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ Ἀναστάντος Σωτῆρος καὶ σήμερον ἀκόμη εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν σας, ἐάν ἕως τώρα δὲν ἔχη εἰσέλθει, διότι δὲν εἶναι ἀκόμη ἀργά. Ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται σήμερον εἰς τὴν ψυχὴν σας φορῶν τὸν ἀκάνθινον στέφανον, μὲ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας διατρυπημένους, μὲ τὰς αἱματωμένας πληγὰς, μὲ τὴν κοκκίνην χλαμύδα, καὶ ταυτοχρόνως εἰς τὸ βλέμμα σας παρουσιάζεται ὁ Κύριος τῆς δόξης μεταμορφωθείς εἰς οὐρανίαν λαμπρότητα. Εἶναι ὁ Ἀναστάς Σωτήρ. Εἰς Αὐτόν πιστεύετε, διότι Αὐτὸς εἶναι ἡ βάσις τῆς ζωῆς μας.

Οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ καὶ αἱ Μυροφόροι γυναῖκες καὶ ἄλλοι εἶδον τὸν Ἀναστάντα Χριστόν· ὅταν δὲ ὁ Παῦλος ἔγραφε τὰς ἐπιστολάς του, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔζων ἀκόμη. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀπόστολος αὐτός, ὡς γνωστόν, δὲν ἐκλήθη εἰς τὸ ἔργον τοῦ κηρύγματος ἀπὸ τοῦς Ἀποστόλους, ἀλλ' ἀπὸ Αὐτοῦ τὸν Χριστόν, καὶ λέγει τὸν ἑαυτὸν τοῦ αὐτόπτην τοῦ Χριστοῦ. Τονίζει λοιπὸν ὁ Παῦλος πάντοτε εἰς τὴν διδασκαλίαν του, ὅτι τὸ μέγα γεγονός εἶναι ἡ Ἀνάστασις.

Καὶ διδάσκει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅτι ἡ πίστις του εἶναι ἀκλόνητος εἰς τὸν Ἀναστάντα Χριστόν. Καὶ εἰς ἡμᾶς, ἀγαπητοί μου, πρέπει τοιαύτη νὰ εἶναι ἡ πίστις. Αὕτη εἶναι τὸ εὐαγγέλιον τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνει μακαρίους. Ἡ πίστις μας αὕτη μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ἐάν ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη, τότε ἡ ἀγγελία αὕτη καὶ ἡ πίστις μας πρὸς Αὐτόν εἶναι ματαία, δὲν εἴμεθα τότε ἐλεύθεροι, ἀλλ' ἀκόμη εἴμεθα δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας. Ἐτοι ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν πίστιν μας εἰς τὸν Ἀναστάντα Κύριον κρέματα δι' ἡμᾶς εἰρήνην, ἡρεμία, ἀνάπαυσις ψυχικὴ καὶ πᾶσα εὐλογία καὶ μακαριότης.

Χρειαζέται μία ἐξέτασις τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀγαπητοί μου, ἐάν καὶ ἡμεῖς ἐφθάσαμεν εἰς τὸν δρόμον τῆς πίστεώς μας, ὥστε ἐν τῇ Ἀναστάσει τοῦ Χριστοῦ νὰ εὐρωμεν τὴν εὐλογημένην σωτηρίαν μας. Ὅσοι ἐπροχώρησαν μὲ σταθερόν βῆμα καὶ μὲ βεβαιότητα καὶ ἐδραϊὰν πεποίθησιν πρὸς τὴν

Ἀνάστασιν, αὐτοὶ μόνον μέ ἐννοοῦν, ὅταν τοὺς λέγω ὅτι ἡ πίστις αὐτὴ κάμνει λαμπράν καὶ ἐνδοξὸν τὴν Θρησκείαν μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν μας, διότι ἡ ζωὴ μας ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι ζωὴ ἐν Χριστῷ, μᾶς ἐνισχύει ἐμπρὸς εἰς τὸν θάνατον, μᾶς ἐνδυναμώνει πρὸ τῶν περιπετειῶν καὶ τῶν κινδύνων τοῦ βίου, μᾶς παρηγορεῖ πρὸ τῶν ἀτυχημάτων, μᾶς ἐνθαρύνει πρὸ τῶν ἐμποδίων, μᾶς σπογγίζει τὰ δάκρυα, μᾶς ἀφαιρεῖ τὴν λύπην, μᾶς ἀνακουφίζει τὴν καρδίαν, ἀλλὰ καὶ μᾶς δίδει πτέρυγας διὰ νὰ πετάξωμεν ὑπὲρ τὰ ἐπίγεια, ἐκεῖ ἀπάνω πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ὕστερον ἀπὸ αὐτὴν ἀκολουθεῖ μία νέα ζωὴ πλήρης εὐτυχίας καὶ μακαριότητος. Ἐτοί ὁ Ἀναστάς Σωτὴρ εἶναι ἡ βάσις τῆς πίστεώς μας, τὸ θεμέλιον τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς.

Εἴμεθα εὐτυχεῖς, νὰ τὸ γνωρίζωμεν μάλιστα, καὶ τὸ ἐπιναλαμβάνω, ἀγαπητοί μου, εἴμεθα, λέγω, εὐτυχεῖς, ἐάν ἡ πίστις μας αὐτὴ εἶναι ἀδιάσειστος καὶ σταθερὰ πεποίησις εἰς ἡμᾶς. Εἴμεθα ἀξιοὶ ἐπαινοῦ, ἐάν ἔχωμεν τοιαύτην ἐδραίαν πίστιν ἐπὶ τοῦ Ἀναστάνα Χριστόν. Ἀκούσατε πῶς ἐπαινεῖ τὴν τοιαύτην πίστιν τῶν Κορινθίων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «Γνωρίζω ὑμῖν τὸ εὐαγγέλιον, ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρελάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἐστήκατε, δι' οὗ καὶ σῳζέσθε». Παρατηρήσατε τὴν ἐπάυξησιν καὶ τὴν ἐπίτασιν εἰς τὴν σημασίαν τῶν λέξεων. Τὸ παρέλαβον, λέγει, μέ πίστιν, ἐστερεώθησαν ἐν τῇ πίστει αὐτὴ καὶ δέν εἶναι ἀμφιβάλλοντες πλέον, ἔχουν βάσιν στερεάν καὶ τέλος διὰ τῆς πίστεως αὐτῆς σῳζονται. Δυνάμεθα, ἀγαπητοί μου, καὶ ἡμεῖς νὰ ἐπαινεῶμεν οὕτω πῶς τὸν ἑαυτὸν μας λέγοντες «Ἔλαβα τὸ Εὐαγγέλιον, ἐστερεώθην ἐν τῇ πίστει καὶ ἔγινα δι' αὐτῆς εὐτυχής». Εἴθε νὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸ εἴπωμεν ἐν ἀληθείᾳ!

Εἰς τὸν κόσμον ἀκούομεν τόσα πολλὰ ἀντίθετα δυστυχῶς, τὰ ὁποῖα κινδυνεύουν πολλάκις νὰ μᾶς ἀποσπᾶσουν ἀπὸ μίαν σταθεράν πίστιν. Ἐκτός πολλῶν ἄλλων πραγμάτων καὶ διδασκαλιῶν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, τὴν ἐποχὴν τῆς ἡθικῆς ἀποσυνθέσεως δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν μεμορφωμένων, οἱ ὁποῖοι ρίπτουν ζιζάνια καὶ λέγουν: «Ἀποθανόντες ἄνθρωποι δέν δύνανται νὰ ἀναστήθουν» πῶς δύνασθε νὰ εἰσθε τόσοον περιωρισμένοι, ὥστε νὰ πιστεύετε τέτοια παλαιὰ πράγματα». Μερικοὶ βέβαια ἐκ τῶν ἀκουόντων σκέπτονται, ὅτι τέτοιοι γραμματισμένοι ἄνθρωποι θὰ γνωρίζουν βέβαια ἐκ τῶν ἀκουόντων σκέπτονται, ὅτι τέτοιοι γραμματισμένοι ἄνθρωποι θὰ γνωρίζουν βέβαια περισσότερα ἀπ' αὐτούς, καὶ ἀρνοῦνται τὴν πίστιν. Ἀκούετε ὕστερα ἄλλους νὰ σᾶς λέγουν: «Δέν ὑπάρχει μετὰ θάνατον ζωὴ· τὸ σῶμα μας συνίσταται ἀπὸ ἄζωτον, ἄνθρακα καὶ ὕδωρ καὶ ἄλλα χημικὰ στοιχεῖα, ὥστε ὅταν αὐτὰ κατὰ τὸν θάνατον χωρίζωνται, τότε ὁ ἄνθρωπος χάνεται». Δύνασθε νὰ τὸ θεωρήσετε ὡς ἀληθές; Καὶ ἐν τοῦτοις μερικοὶ χάνονται πιστεύοντες τοιαύτας ιδέας, αἱ ὁποῖαι σπειρόμεναι μᾶς διασποῦν τὴν πίστιν, διότι τάχα στηρίζονται εἰς τὴν ἐπιστήμην. Καὶ ὁ νέος, ὁ αὐξηθεὶς ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἐν τῇ πίστει, ἀκούων αὐτὰ ἀμφιβάλλει καὶ λυπεῖται διότι πιστεύει εἰς ταῦτα, διότι τάχα ἀπεπλανήθη ἐπὶ τόσοον καιρὸν καὶ ἐπίστευε τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν. Καὶ τὸ κοράσιον τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἀνατεθραμμένον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, ἀκούον αὐτὰς τὰς νέας ιδέας, περιπατεῖ τώρα μέ τὰ πολῦτιμα ἐνδύματα καὶ τὰ χρυσᾶ

κοσμήματα καὶ τὰ ὀρολόγια καὶ τὰ βραχιόλια, τὰ ὁποῖα τῆς ἔχει χαρίσει ἡ ἁμαρτία καὶ μέ τὰ ὁποῖα ἀντήλλαξε τὴν πίστιν τῆς. Ὡ! φεῦ, ἐάν φύγωμεν ἀπὸ τὴν πίστιν ἐπὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ πίστις μας εἰς τὰ ἀντιθέτως διαδιδόμενα εἶναι τῷ ὄντι ματαιὰ, διότι δέν μᾶς ὠφελεῖ οὔτε μᾶς σῶζει.

Ὑπάρχει μέσον διὰ νὰ στερεωθῶμεν ἐν τῇ βεβαιότητι ταύτῃ. Θὰ θέλετε βέβαια, ἀγαπητοί μου, νὰ τὸ μάθετε εὐχαρίστως; Ἀλλὰ τὸ γνωρίζετε χωρὶς νὰ τὸ ὀνομάσω, ἐάν δέν τὸ ἐχάσατε καὶ δέν ἔχετε φύγει μακρὰν ἀπὸ αὐτό. Τὸ μέσον αὐτό εἶναι ἡ πίστις. Ὅταν μέ ἄκαμπτον ἀπόφασιν φωνάζωμεν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν μας, ὅτι δέν θέλομεν νὰ φύγωμεν, νὰ ἐκτραπῶμεν, ἀλλὰ τουναντίον θέλομεν νὰ στερεωθῶμεν, θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι δέν θέλομε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰς δολίας ἐπιθυμίας καὶ τὰς παιδαριώδεις δικαιολογίας, ὅταν οὕτω πῶς ἔχωμεν πλήρη πεποίθησιν εἰς ὅσα ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει καὶ ἡ πίστις μας εἰς τὸν Ἀναστάνα Χριστόν εἶναι σταθερά, τότε, ἀγαπητοί μου, οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς ἐξαρπάσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀφαιρέσει ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν μας αὐτὴν θέσιν, τότε γινόμεθα δυνατοὶ καὶ βέβαιοι ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει.

Εἰς τὴν τοιαύτην πίστιν τότε ἀκολουθεῖ καὶ τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ἡ ἄνωθεν βοήθεια καὶ χάρις. Ἐχομεν, ἀγαπητοί μου, καὶ ἡμεῖς τοιαύτην βεβαιότητα ἐν τῇ πίστει; Ἀς γυρίσωμεν ὀπίσω εἰς τὸ παρελθόν νὰ παρατηρήσωμεν· εἴχομεν ἕως σήμερον τοιαύτην πίστιν; Θὰ μᾶς χρησιμεύσῃ διὰ τὸ μέλλον ἡ ἐξέτασις αὐτῇ, διότι θὰ συγκρίνωμεν τὴν ἐφεξῆς ζωὴν μας πρὸς τὴν μέχρι τοῦδε τοιαύτην. Ἀς ἀκούσωμεν τὸν Ἀπόστολον Παῦλον γράφοντα ἐπίσης πρὸς τοὺς Κορινθίους τὰ ἐξῆς: «Χάριτι Θεοῦ εἰμὶ ὃ εἰμὶ καὶ ἡ Χάρις Αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμέ οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ πολλῶν ἄλλων περισσότερον ἐκοπίασα, οὐκ ἐγὼ δέ, ἀλλ' ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί». Τί βλέπομεν ἐξ αὐτοῦ; Ὅτι ὁ Παῦλος ὅλην του τὴν ζωὴν τὴν θέτει εἰς τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ, θέτει ὅλην του τὴν δύναμιν, ὅλην του τὴν εὐγνωμοσύνην, ὅλην του τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν πρὸς τὸν Θεόν πίστιν. Δέν θέλει τίποτε, τὰ πάντα δι' αὐτόν εἶναι ἐκ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του ἔχει φυτευθῇ καὶ ἔχει ριζώσῃ ἐν τῇ Χάριτι τοῦ Θεοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο εἶναι βέβαιος ἐν τῇ πίστει.

Θαυμάσιον δι' ἡμᾶς παράδειγμα καὶ διδάγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ὅταν καὶ ἡμεῖς ἐξ ὀλοκλήρου θέσωμεν τὴν ζωὴν μας εἰς τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ ζῶμεν ἐν τῇ πίστει πρὸς τὸν Ἀναστάνα Κύριον, ὅταν ὁμολογῶμεν, ὅτι «Χάριτι Θεοῦ εἴμεθα, ὃ εἴμεθα», ὅταν ἀπέναντι τῶν σήμερον ἐπικρατουσῶν καὶ διαδιδόμενων καινοφανῶν καὶ ἐπικινδύνων ἡθικῶς θεωριῶν, ὅταν ἀπέναντι τῆς νεότητος, ἡ ὁποία πλανᾶται καὶ σφάλλει καὶ περιπατεῖ ἐκτός καὶ μακρὰν τοῦ δρόμου τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἡθικῆς, ὅταν λέγω ἐν ὑποταγῇ λέγωμεν σταθερά καὶ εὐγνωμόνως, ὅτι ἀκραδάντως πιστεύομεν, καὶ πιστεύομεν πράγματι εἰς τὸν Ἀναστάνα Χριστόν καὶ ἐπιτελοῦμεν ἔργα πίστεως, τότε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δέν ἐγενήθη κενὴ καὶ εἰς ἡμᾶς. Ὅταν, ρίπτοντες βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπισκοποῦντες, ὅπως ὁ ἀναβαίνων τὸν βουνόν, τὸ ὅλον ἔργον τῆς χριστιανικῆς μας ζωῆς, βλέπωμεν ὅτι εἰργάσθημεν εἰς τὸν χριστιανικὸν στάδιον, καὶ ὡς ἐκ τοῦτου, ὡς ὁ Παῦλος,

δικαίως αναφωνούμεν: «Περισσότερον μερικῶν ἄλλων ἐκοπίασα» καί προσθέτωμεν ἀμέσως «Οὐχί ἐγώ, ἀλλ' ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί», τότε, ἀγαπητοί μου, νά εἴμεθα βέβαιοι καί ἀσφαλεῖς, ὅτι πιστεύομεν».

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι βράχος καί ὅστις τοποθετεῖται ἐπ' αὐτοῦ δέν χάνει ποτέ τὴν βάσιν τὴν στερεάν ὑπὸ τούς πόδας του· αὐτός μέ χαράν ἀναφωνεῖ πάντοτε: «Εἶμαι βέβαιος, ὅτι οὔτε ζωὴ οὔτε θάνατος, οὔτε Ἄγγελοι, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ὕψος, οὔτε βάθος, οὔτε ἄλλη τίς δημιουργίας δύναται νά μέ χωρίσῃ ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Μὴ λησμονῶμεν λοιπόν τί ὁ Χριστός μᾶς ἐχάρισε διὰ

τῆς Ἀναστάσεώς Του, μὴ λησμονῶμεν τὸ Εὐαγγέλιον περὶ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, διότι τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς πίστεώς μας. Καί ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ τότε κάμνει ἀδιάσειστον τὴν πίστιν μας. Ἀναβαίνοντες δέ τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς, εἰς τὸ ὅποιον μᾶς ἀναβιβάζει ἡ πίστις, ἄς κάμνωμεν μερικούς σταθμούς, καί γυρίζοντες πρὸς τὰ ὀπίσω ἄς παρατηρήσωμεν τὴν προτέραν κατάστασίν μας· ἡ σύγκρισις τῆς τότε καί τῆς παρούσης καταστάσεως θά μᾶς εἶναι τὸ ἀσφαλές κριτήριον τῆς ὠφελείας, τῆς παραγωγῆς, τῆς εὐλογίας, τῆς χάριτος, εἰς τὰς ὁποίας προήχθημεν ἐκ τῆς πίστεώς μας πρὸς τὸν Ἀναστάντα Κύριον.

Διὰ τὴν πιστὴν ἀντιγραφὴν Χ.

Γεροντικόν τοῦ Ἀγίου Ὁρους ΟΙ ΔΥΟ ΓΕΡΟΝΤΕΣ Εἰς τὴν Σκήτην τῆς Ἀγίας Ἀννης

Εἰς αὐτὴν τὴν Σκήτην ἦσαν οἱ δύο Γέροντες (ὁ Α. καὶ ὁ Δ.) ἔχοντες μεταξύ των πολλὴν πνευματικὴν ἀγάπην· διὰ τοῦτο συχνάκις καί σχεδόν καθημερινῶς ὁ Γέρων Α. (εἶτε ὡς ὀλίγον· νεώτερος εἶτε μᾶλλον ὡς ὑγιέστερος) ἐπεσκέπτετο τὸν Γέροντα Δ. στὴν Καλύβη του, κάθονταν οἱ δύο καί συνομιλοῦσαν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν καί ποτέ δέν ἐγένετο εἰς αὐτούς οὔτε ἐξάντλησις τῶν πνευματικῶν θεμάτων, οὔτε κορεσμὸς τῆς πνευματικῆς τροφῆς.

Κάποτε, ὁ Γέρων Δ. ἀσπέκτησε Συνοδίαν, ἕνας νεώτερος ἐπήγε καί ἐκάθισε κοντά του καί ἐδήλωσεν ὑποταγὴν. Αὐτὸ ὁμως δέν ἐστάθη ἐμπόδιον οὔτε στὴν καθημερινή συνάντησιν, τῶν δύο Γερόντων τὴν Καλύβη τοῦ Γέροντος Δ., οὔτε στὴν πολύωρην συνομιλίαν αὐτῶν, χωρὶς βέβαια νά συμμετέχῃ καί τὸ τρίτο πρόσωπο στὴν συνομιλία, δι' εὐνόητους λόγους.

Στὴν ἀρχὴ δεχόταν ὁ ὑποτακτικὸς τὸν Γέροντα Α. σάν ξένον, ὥστερὰ σάν γνωστὸν καί μετὰ σάν πολὺ ἀγαπητὸ πρόσωπον. Ὁ Γέρων Α. πάλιν, γνωρίζων τοὺς νόμους τῆς μοναχικῆς πολιτείας ποτέ δέν μιλοῦσε μέ τὸν ὑποτακτικόν, διὰ νά μὴ ἀποσπάσῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀλλὰ νά εἶναι ὅλος δοσμένος στὴν ἀγάπην καί τὴν ὑπακοή τοῦ Γέροντος Α. Ὅμως, εἶτε διὰ τὸν πόλεμον τὸν ὅποιον ἐγείρει πάντοτε ὁ δαίμων κατὰ τῶν ὑποτακτικῶν· νά εὐλαβοῦνται περισσότερο καί νά ἀκούουν μέ περισσότεραν προσοχὴν κάθε ξένον Γέροντα παρά τὸν ἰδικόν των, εἶτε ὁ Γέρον Α., νά εἶχε κάποιο ἰδιαίτερον χάρισμα πραότητος, ἢ ὅσιν σεβαστὴν, ἢ κινήσεις σεμνότητος καί εὐταξίας - ποτέ ὁμως ὑποκρισίας ἢ ἐπιτηδεσμένης σεμνοφανείας - εἶδεν ὁ Γέρων Α. ὅτι ἄρχισε νά ἀποσπᾶται ἡ ἀγάπη τοῦ ὑποτακτικοῦ καί ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν Γέροντά του καί νά προσκολλᾶται σ' αὐτόν.

Ἐμεινε παρακολουθῶν ὁ Γέρον Α. τὴν ὅλην στάσιν τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀπέναντί του γιὰ τρεῖς ἡμέρες, διὰ νά βεβαιωθῇ τελείως διὰ τὴν παρατήρησίν του, τὴν ὁποίαν ἀφοῦ διεπίστωσε προετοιμάσθη, τὴν ἐπομένην ντύθηκε τὰ πῖό παλιὰ ρούχα ποῦ εἶχε, ἔκανε τὴν προσεύχην του καί ξεκίνησε, ἐφθασε στὴν Καλύβη τοῦ φίλου του καί κτύπησε τὴν πόρτα. Ἐτρεξε ὁ ὑποτακτικὸς νά ἀνοίξῃ (ἦταν ἡ συνηθισμένη ὥρα ποῦ ἐρχόταν ὁ «καλὸς» Γέροντας)· ὁμως ἐξεπλάγη ὅταν εἶδε ἕναν πολὺ διαφορετικόν Γέροντα Α. - ἀκτένιστον ἀναμαλλιασμένον, παλιόρουχα ντυμένον, ἄγρια ἢ ὀψις καί τὸ βλέμμα μετέωρον καί ἡ ὅλη του ἐμφάνισις παρηλλαγμένη. Μπήκε μέσα πηδώντας καί χωρὶς νά χαιρετίσῃ, ἐκύτταζε πότε τὸν οὐρανόν πότε τὴν γῆν, δεξιὰ, ἀριστερά καί κινούσε νευρικά τὰ χέρια του σάν νά διαφωνοῦσε καί μάλλον μέ κάποιους, ἔκανε διαφόρους μορφασμούς καί ἔτρεχαν τὰ σάλια του!...

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ἔλθει ἐκεῖ στὴν ἐξώπορτα καί ὁ Γέρων Δ. καί, προσποιούμενος ὅτι δέν εἶδε καί δέν κατάλαβε τίποτα «αἱ, καλῶς ἦλθες ἀδελφέ μου», εἶπε μέ ἐγκαρδιότητα, «πέρασε μέσα νά μιλήσωμε, νά σέ φιλοξενήσωμε». Ἀντί ὁμως οἰασδήποτε ἀπαντήσεως εἶδε τὸν Γέροντα νά αὐξάνῃ τοὺς μορφασμούς καί τὰ κουνήματα, ἕως ὅτου μέ ἕνα - δύο πηδήματα εὐρέθη ἔξω τῆς Καλύβης, τραβώντας τὴν ἐξώπορτα μέ δύναμιν διὰ νά κλείσῃ μέ παταγῶδη κρότον καί τρέχοντας πρὸς τὴν Καλύβη του...

Τόσον, ὁ Γέρων Δ., ὅσον ἢ μᾶλλον ἄλλο τόσο ὁ ὑποτακτικὸς του ἔμειναν κατάπληκτοι εἰς τὸν αἰφνίδιον θέαμα καί ἀξιοθρήνητον κατάντημα τοῦ ἀγαπητοῦ τῶν Γερόντων Α. καί «τί κρίμα! πάει ὁ φίλος μου, ἐπλανήθη», εἶπε μέ σκυμμένο τὸ κεφάλι

καί δακρυσμένα τά μάτια ὁ Γέρων Δ. — Γέροντα, δέν μπορούμε νά τόν βοηθήσουμε, αὐτόν τόν καλόν ἄνθρωπον, εἶπεν ὁ ὑποτακτικός ἀναστατωμένος. — Ἄχ, παιδί μου! ἂν ἔπαθε αὐτό πού λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἔκσταση φρενῶν δέν διορθώνεται ἀπό κανένα ἄνθρωπον καί μέ κανένα τρόπον. Μέχρι πρίν ἀπ' αὐτό τό στάδιο ὁ πλανεμένος ἄνθρωπος μπορεῖ νά βοηθηθῇ ἀπό κάποιον ἐμπειρον πνευματικόν ἄνθρωπον καί νά ἐπανέλθῃ στόν ἴσιο δρόμο, ὅταν πάθῃ ἔκσταση φρενῶν πάει, ἀπεκόπη τῆς ἐλπίδος γιά διόρθωση, ἔτσι θά μείνῃ μέχρι θανάτου! Ἀλλά ὁ ἄνθρωπος αὐτός, καθῶς τόν γνωρίζω τόσα χρόνια δέν ἔδειξε κανένα σημεῖον πλάνης· πῶς τώρα ἀπότομα ἔφθασε σέ τέτοια κατάσταση; Μυστήριον ὁ ἄνθρωπος!

Ἐμειναν ὅλην ἐκείνην τήν ἡμέρα λυπημένοι καί κλαίοντες ἔσωθεν καί ἔξωθεν διά τό κατάντημα τοῦ φίλου των, καί κατά τίς ἀπογευματινές ὥρες λέγει ὁ Γέρων Δ. στόν ὑποτακτικόν του: Θά πάω, παιδί μου ἔδω στό «Κυριακόν» διά νά συναντήσω κάποιον Γέροντα, καθῶς ἔχομεν συμφωνήσει καί θά γυρίσω. Βγαίνοντας ὁμως ἀπό τήν Καλύβη του ἐπορεύθη ὅλο ταχῶς καί κατ' εὐθείαν πρὸς τήν Καλύβη τοῦ φίλου του Γέροντος Α. καί ἀφοῦ ἔφθασε κτύπησε τήν πόρτα μέ τό «Δί' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν κ.τ.λ.». Δέν ἄργησε ν' ἀκουσθῇ τό «Ἀμήν» καί ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα, ὅποτε παρουσιάζεται μπροστά του ὁ γνωστός ἐκεῖνος Γέρων Α. μέ τό πρᾶον ὕψος, τήν ἱλαράν ὄψιν, τό γλυκύ βλέμμα καί τήν καθ' ὅλα ἀξιοσεβαστον στάσιν του. Τόν βλέπει, τόν κυττάζει καλά, περίεργα, ἐρευνητικά, σάν κάτι περιμένει νά ἰδῇ καί ἀφοῦ δέν εἶδε τίποτε τόν ἐρωτᾷ: Εἶσαι καλά, ἀδελφέ μου; — Ναί, δόξα τῷ Θεῷ, καλά εἶμαι. — Δέν ἔχεις... δέν εἶσαι...! — Ὅχι, ὄχι, δέν τάχω χάσει, δέν εἶμαι τρελλός.

Ἐπαιξα κάποιο θέατρο σήμερα τό πρῶτ, τελείωσε ὁμως ἡ παράσταση καί τώρα ὁ Μοναχός ἐπανήλθε

στήν θέση του... — Ὡστε θεατρινισμός ἦσαν ὅλα ἐκεῖνα ὄχι πραγματικότης; Γιατί; γιά ποιό σκοπό τά ἔκανες; — Δέν κατάλαβες τίποτε; δέν πήρες εἶδηση ὅτι ὁ ὑποτακτικός σου ἄρχισε νά μέ εὐλαβῆται πῶς πολύ ἀπό σένα, καί ἡ ἀγάπη, ὁ σεβασμός του πρὸς ἐμέ ἐκδηλώνονταν ἀπεριόριστα; Λοιπόν, ἀκόμη λίγο καί θά ἔφευγε ἀπό κοντά σου καί θ' ἀρχόταν εἰς ἐμέ. Καί βέβαια ἐγώ δέν θά τόν κρατοῦσα καί διά νά μή λυπήσω σέ τόν ἀδελφόν μου καί διά τά ἐπιτίμια πού ὑπάρχουν στήν Σκήτη μας. Ὑπάρχει στήν βιβλιοθήκη, στό Κυριακόν τῆς Σκήτης Συγγίλιον Τοπικῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως, διά τοῦ ὁποίου ἐπιτιμᾶται μέ ἀφορισμόν ὁ Γέροντας ἐκεῖνος πού θά δεχθῇ στήν Συνοδεία του Μοναχόν ἀπό ἄλλων Συνοδείαν τῆς αὐτῆς Σκήτης. Ἀλλά καί νά τόν κρατοῦσα κατά παράκλησίν σου μήπως καί καταλήξῃ στόν κόσμον καί χαθῇ, ἐφ' ὅσον ὁ διάβολος τοῦ βγάλῃ ἀδικαιολόγητα ἀπό τήν Πρώτη μετάνοιά του πουθενά δέν θά μπορέσῃ νά καθίσῃ.

Ἔτσι λοιπόν, γιά νά μή γίνω ἐγώ αἷσιος τῆς ἀπώλειας τοῦ ἀδελφοῦ καί λυπήσω σέ τόν ἀγαπητόν μου μεταχειρίσθηκα τόν τρόπον αὐτόν οὕτως, ὥστε ἀπό μένα νά κόψῃ κάθε ἐλπίδα καί νά στερεωθῇ στήν δική σου ἀγάπη καί ὑποταγή· χωρίς δέ νά μειωθεῖ οὐδέ κατά ἐλάχιστον ἡ μεταξύ μας ἀγάπη δέν πρόκειται ἐγώ νά ξαναέλθω στήν Καλύβη σου γιά ἄρκετά χρόνια,, σὺ ὅποτε μπορεῖς ἔρχου στήν δική μου Καλύβη γιά νά συνομιλοῦμε πνευματικά, ὅπως ὅλα τά περασμένα χρόνια.

Ἐγραψά ταῦτα καθῶς τά ἤκουσα παρά τοῦ Γεροντός μου Χρυσοστόμου Μοναχοῦ πρώην Ξηροποταμινοῦ κατά τό ἔτος 1960, ὅτε καί ὑπετάγην εἰς αὐτόν, εἰς Καρούλια. Νῦν δέ γράφω ταῦτα πάλιν δι' ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν μου.

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ἐσφριγμένου 27 Ἰουνίου 1991.

Αθανάσιος Ἱερομόναχος Ἐσφριγμενίτης

ΑΝΑΔ/ΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔ. ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Συνέχεια Β'

**ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ
ΤΟΥ κ. ΝΙΚΗΤΑ Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΠΙΤΙΜΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ**

**ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΗΝΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ,
ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΛΛΙΟΠΙΟΥ, ΕΠΙ "ΑΝΤΙΠΟΙΗΣΕΙ Κ.Α.Π."**

«Ἀντιπαινεῖται τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, κατὰ τὰς ἱερὰς Πανηγύρεις τῶν Ναῶν των, κατὰ δὲ ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων καταδύουν τόν Τίμιον καί ζωοποιόν Σταυρόν εἰς τόν κεντρικόν λιμένα τοῦ Πειραιῶς, ἐνώπιον χιλιάδων πιστῶν, ἐν μεγαλοπρεπεῖ ἑορταστικῇ τελετῇ, προεξαρχοῦσης τῆς Ἱεραρχίας καί παρισταμέ-

νων ὑπουργῶν, τοῦ Δημοτικοῦ ἄρχοντος, Βουλευτῶν καί ἄλλων ἐπισήμων. Ἐπίσης ἐορτάζουν πανηγυρικῶς τήν Κυριακήν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἀποτελοῦσα, ἀναντιρρήτως, γνωστήν θρησκείαν ὡς καί τό ΝΣΚ ἀπεφάνθη (304/77 γνομ. Ὁλομ.), λειτουργεῖ συμφώνως πρός τόν ΛΓ' Κανόνα τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικείας "ὅτι οὐ δεῖ αἵρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι" (Ἱ. Πηδάλιον σελ. 433) καί πρός τό ἄρθρον 13 παρ.1-2 τοῦ Συντάγματος τῶν Ἑλλήνων, περί τοῦ ἀπαραιτήτου τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, τῆς ἐλευθερίας τῆς γνωστῆς θρησκείας καί τοῦ ἀκωλήτου τῆς λατρείας ταύτης, τῶν ἁρθρῶν 11 καί 12 τοῦ αὐτοῦ, περί τοῦ συνέρχεσθαι καί ἐνώνεσθαι (πρός σκοπούς θρησκευτικούς), τό ἄρθρον 9 τῆς Διεθνούς Συμβάσεως τῆς Ρώμης, κυρωθεῖσης διὰ τοῦ Ν.Δ/τος 53/1974 "περί προασπίσεως τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν, τό ἄρθρον 18 τῆς Οἰκουμενικῆς Διακηρύξεως τοῦ ΟΗΕ "περί τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου" καί τό προμνησθέν ἄρθρον 1 παρ. 3 τοῦ Ν.Δ. 18/25-1-1923 περί ἰσχύος ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου (Ἑορτολογίου).

Καί πρωτίστως λειτουργεῖ αὕτη συμφώνως πρός τό Δημοκρατικόν καί Φιλελεύθερον καθεστῶς τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τό ὅποιν ἐθεμελίωσεν Οὗτος διακηρύξας: "Ὅστις θ ἐ λ ε ι ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν..... ἀκολουθεῖτω μοι" (Μάρκ. η', 34). Ἡ Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ Ἑλλάδος εἶναι Ἐκκλησία Νεομαρτύρων, Ὁμολογητῶν καί ἀμίσθων Ποιμένων.

Οἱ ταγοί τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, παρά πάντα ταῦτα, ἰσχυρίζονται σκοπίμως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ εἶναι ...ἀνυπαρκτος καί ἀνυπόστατος καί ὅτι τά μέλη ταύτης ἐξακολουθοῦν νά εἶναι μέλη...τῆς ἰδικῆς τῶν Ἐκκλησίας, τά...ἀνυπάκοα τέκνα", παρά τήν θέλησιν τῶν νά εἶναι τοιαῦτα, διὰ ν' ἀσκοῦν ἐπ' αὐτῶν διωκτικὴν δικαιοδοσίαν, τοῦθ' ὅπερ τυγχάνει, κατὰ τά προεκτεθέντα - ἀντισυνταγματικόν, ἀντικανονικόν ἀλλὰ καί ἀντιχριστιανικόν. Καί ἐπικαλοῦνται τὰς ὑπ' ἀριθ. 378 καί 379 ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου (ὅλομ), αἱ ὁποῖαι δέν ἐλήφθησαν ἐν ὁμοφωνίᾳ. Ἐννέα ὅλα ἐκ τῶν μελῶν τοῦ μελῶν τοῦ Δικαστηρίου διατυπώνουν κατηγορηματικῶς τήν ἀποφιν, καθ' ἣν, "ναί μὲν ἡ ἐπιβολή τῆς ποινῆς τῆς καθαιρέσεως ἀποστερεῖ τόν κληρικόν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἱεραουργεῖν καί τοῦ φέρειν τήν ὀριζομένην διὰ κληρικούς στολήν, οἱ περιορισμοί ὅμως οὗτοι ἰσχύουν ἐντός τοῦ πλαισίου τῆς ἀκολουθοῦσης τό νέον ἡμερολόγιον ἐλλαδικῆς Ἐκκλησίας, οὐχί δέ καί διὰ τήν ἀναγνωριζομένην ὡς ὀφίστα-

μένην νομίμως κοινότητα τῶν Παλ/τῶν, ἡ ὁποία ἀπολαμβάνει τῆς ἐλευθερίας τῶν θρησκευτικῶν ἐκδηλώσεων, κατὰ τό παλαιόν (Ἰουλιανόν) ἡμερολόγιον". Καί πε-

ραίνει: "Ἡ ἀποστέρσις τοῦ δικαιώματος τοῦ τελεῖν ἀκωλύτως ἱεραουργίας εἰς Ναούς Παλ/τῶν καί τοῦ φέρειν τήν ἁρμοζουσαν εἰς κληρικούς στολήν ὑπὸ ἱερέως ἀναγνωριζομένου ὡς ἔχοντος τήν ἰδιότητα ταύτην καί τήν ἐξουσίαν τοῦ ἱεραυγεῖν ὑπὸ τοῦ προϊσταμένου τῆς θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Παλ/τῶν ἐπισκόπου αὐτῆς θά παρεκώλυε τήν συνταγματικῶς προστατευομένην ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς πίστεως" (βλ. τήν 379. Ἡ 378 εἶναι ἀκριβῶς ὁμοία μέ τήν ἐνοχὴ ἀφορᾶσα αὐτόν κατηγορούμενον, φερόμενον ὡς διαπράξαντα τό ἀδίκημα τῆς ἀντιποιήσεως, εἰς ἄλλον ὅμως χρόνον).

Ἀλλὰ καί κατὰ γενικὴν τοῦ Δικαίου ἀρχήν, ἐν τῷ μερίζονι ἐμπεριέχεται καί τό ἔλασσον". Ἐφ' ὅσον εἶμαι ἐλεύθερος νά εἶμαι ἀντίχριστος ἑτερόδοξος, ἑτερόθρησκος, ἔτι δέ καί ἄθεος, πού εἶναι τό μερίζον, δέν εἶμαι ἐλεύθερος νά ἀκολουθῶ ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ ὡς χριστιανός ὀρθόδοξος, τό ὀρθόδοξον Ἑορτολόγιον τῶν Πατέρων μου, τό ὅποιν θέλει νά μοῦ ἐπιβάλλῃ ἡ ἀντικανονικῶς, μονομερῶς καί αὐθαρέτως, δύναται τις νά εἴπῃ πραξικοπηματικῶς, ἐπιβαλοῦσα τοῦτο εἰς τήν θεῖαν λατρείαν καινοτόμος Ἱεραρχία, πού εἶναι τό ἔλασσον; Καί δέν εἶμαι ἐλεύθερος ν' ἀνήκω εἰς τήν τηροῦσαν τό Πατροπαράδοτον καί νόμιμον Ἑορτολόγιον τῆς Πατρίδος Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. καί οὐχί εἰς τήν ἀθετοῦσαν τοῦτο Ν/κὴν Ἐκκλησίαν; Θεοῦ! Τό ἀντίθετον ἐκμηδενίζει πᾶσαν ἐννοιαν τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, διὰ τήν κατάκτησιν τῆς ὁποίας, διεξήχθησαν, ἀνά τούς αἰῶνας, μακροὶ ἀγῶνες καί ἐχύθησαν ποταμοὶ αἵματος.

Ἡ Πολιτεία ἔχει ἀναγνωρίσει τήν Ἐκκλησίαν μας διὰ πληθούς ἐπισήμων προστατευτικῶν ἐγγράφων τῶν ἁρμοδίων ὑπουργείων.

Ο ὕ τ ω :

α) Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 132010/17-2-1966 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης πρὸς τοὺς Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν, διὰ τῆς ὁποίας γνωρίζει τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν Ἱερῶν Ναῶν ταύτης καὶ ἐντέλλεται τὴν προστασίαν τούτων (βλ. ταύτην).

β) Διά τῆς δηλώσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, καταχωρίσθειας εἰς τὰ Πρακτικά τῆς Βουλῆς, κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ Συντάγματος: "οἱ αὐτοαποκαλούμενοι γνήσιοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ δύνανται νὰ τελοῦν ἁ κ ω λ ὕ τ ω ς τὰ λατρευτικά των καθήκοντα" (βλ. Πρακτικά Βουλῆς Ε' Ἀναθ. Συνόδου, Συνεδρ. ΟΣΤ 23-4-1975).

Αὐτόνοητον καὶ αὐτόδηλον ὅτι προϋπόθεσις τῆς ἀσκήσεως τῶν λατρευτικῶν καθηκόντων εἶναι οἱ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ καὶ οἱ ἱεροὶ Ναοί, οἱ ὅποιοι συνιστοῦν τὴν Ἐκκλησίαν (ἐπισκ. Διαυλείας Πολυκάρπου). "Ἡ Συνταγματική, Κανονικὴ καὶ Νομικὴ Ἀνάπτυξις τοῦ Παλ/κοῦ Ζητήματος", Ν.Ν.Σαριπούλου, Συνταγμ. Δ. τΓ', ἐκδ. δ', σελ. 344, Α. Σβώλου - Γ. Βλάχου - τό Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, 1955, τΑ, σελ. 69, Χ. Σγουρίτσα, "Ἡ Ἐλευθερία τῆς λατρείας καὶ οἱ Συνταγμ. Περιορισμοί", ΕΕΝ, 21/4-1964, Π. Καρολίδη, Παγκόσμιος Ἱστορία, Γ. Εὐστρατιάδου "Ἡ πραγματικὴ Ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησ. Ἡμερολογίου"

γ) Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 21277/6347/1-6-1982 ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Χ.Ο.Π. (νῦν ΠΕΧΩΔΕ) πρὸς τὰς Πολιτοδομικὰς Ἀρχάς, διὰ τῆς ὁποίας παρεσχέθη ἡ ἄδεια ἐλευθέρας ἀνεγέρσεως τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, τηρουμένων μόνον τῶν σχετικῶν Πολιτοδομικῶν Διατάξεων καὶ οὐχὶ τῶν τοῦ Ν. 590/1977 "περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος" (βλ. ταύτην)

δ) Διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. Φ. 7142/9/669/25-5-1989 τηλεγραφήματος τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν πρὸς τὰς Πρεσβευτικὰς καὶ Προξενικὰς Ἀρχάς, δι' οὗ γνωρίζεται ὅτι τὴν βεβαίωσιν περὶ τῆς κανονικῆς χειροτονίας τῶν τελουμένων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ὑπὸ τῶν Παλ/τῶν κληρικῶν μυστηρίων Βαπτίσεως καὶ γάμου θὰ ἐκδίδῃ ὁ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας μας (βλ. τοῦτο καὶ Φ. 7142/6/Α Σ / 576/11-5-89).

ε) Διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. πρωτ. Φ. 051/203/Α1/105/16-5-1989 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων πρὸς τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης, δι' οὗ γνωρίζεται ὅτι οἱ θρησκευτικοὶ λειτουργοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ τῆς Ἐκκλησίας μας δικαιοῦνται τῆς ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς στρατεύσεως, συμφῶνως τῷ νόμῳ 1763/1988 "περὶ Στρατολογίας τῶν Ἑλλήνων" (βλ. τοῦτο).

στ) Διά τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. Α3Β /Φ. 15/οἰκ/9843 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας, Προνοίας καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων ἐχορηγήθη δωρεάν Ἱατροφαρμακευτικὴ καὶ Νοσοκομειακὴ περίθαλψις εἰς τοὺς ἀνασφάλιστους Κληρικοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας (βλ. ΦΕΚ τβ 14-6-1989) ὑπ' ἀριθ. 468) καὶ

ζ) Διά τοῦ 45445/7381/26-6-1986 ἐγγράφου ΥΠΕΧΩΔΕ πρὸς τὴν Νομαρχία Δράμας.

Οἱ καινοτόμοι ἀμφισβητοῦν τὴν ἱερωσύνην τῶν Κληρικῶν καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν τῶν Ἀρχιερέων Γ.Ο.Χ.

Οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος διατελοῦν, ἀναμφισβητήτως, ἐν ἀδιασπάστῳ Ἀποστολικῇ Διαδοχῇ. Ταύτην ἀντλοῦν ἐκ χειροτονίας παρ' Ἐπισκόπων τῆς γνωστῆς Συνόδου τῆς Ρώσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς εἰς ΗΠΑ, ὡς ἁ π ε φ ἄ ν θ η ἡ ἀδέκαστος Δικαιοσύνη, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 54/1974 ἐμπεριστατωμένου Βουλευματος τοῦ Συμβουλίου τῶν ἐν Πειραιεῖ Πλημμελοδικῶν, ἐπὶ μηνύσεως τοῦ Νεοημ/του Μητροπολίτου Πειραιῶς Χρυσοστόμου Ταβλαδωράκη, κατὰ τοῦ Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.Γερωντίου Μαρκόλη, ἐπὶ ἀντιποιήσῃ ἐκκλ. ἀξιώματος.

(Συνεχίζεται)

Ε Κ Θ Ε Σ Ι Σ
ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Π ρ ό ς τ ή ν
Γενικήν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου "ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ ΕΛΛΑΔΟΣ" - ΟΙ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ:

1. Γρυπαῖος Ἀναστάσιος Ἀρχιμανδρίτης
2. Αὐγουλέας Μιχαήλ Λαϊκός
3. Λουδάρος Ἀντώνιος Λαϊκός

Ἀποτελοῦντες τῆς ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς 27ης Μαρτίου 1991 (ν.ῆμ.) ἐκλεγείσης τριμελοῦς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς, προέβημεν, κατὰ τὴν 17ην Φεβρουαρίου ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 12.15' μ.μ. τοῦ ἔτους 1991, εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν πεπραγμένων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διαχειριστικῆς χρήσεως τοῦ ἔτους 1991, συνάγοντες τὰ κάτωθι:

Διὰ τὸν ἔλεγχον ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσίν μας, ἅπαντα τὰ Γραμμάτια Εἰσπάξεως καὶ τὰ Ἐντάλματα Πληρωμῶν, μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν στοιχείων τούτων, ἐξωταμειακά στοιχεῖα, ὡς Τιμολόγια ἐπὶ Πιστώσει, Λογιστικά σημεῖωματα κ.ἄ, τῆς ἐλεγχομένης διαχειριστικῆς περιόδου τοῦ ἔτους 1991, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ κάτωθι Λογιστικά Βιβλία:

- 1) Ἡμερολόγιον Ταμείου, ἐπὶ πιστώσει πράξεων, Συγκεντρωτικόν Γενικόν Καθολικόν, Ἀναλυτικά Καθολικά, ὡς ἐπίσης καὶ ἀποθήκης τοιαῦτα,
- 2) Ὁ Προϋπολογισμός τοῦ ἔτους 1992,
- 3) Ὁ Ταμειακός Ἀπλογισμός τοῦ ἔτους 1991,
- 4) Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων Διοικητικοῦ Συμβουλίου,
- 5) Βιβλίον Πρακτικῶν Γενικῶν Συνελεύσεων.

Κατόπιν τοῦ ἐλέγχου ἀπάντων τῶν ἀνωτέρω, διαπιστώσαμεν, ὅτι, ἅπασαι αἱ Εἰσπράξεις τοῦ ἔτους 1991, ἐνεργηθεῖσαι βάσει τῶν Δελτίων Γενικῶν Εἰσπάξεων (1061 - 1341) ἀνῆλθον μετὰ τοῦ ὑπολοίπου τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1990 εἰς Δρχ. 18.926.179 αἱ δὲ ἐνεργηθεῖσαι πληρωμαὶ βάσει τῶν Ἐνταλμάτων Πληρωμῆς (1433 - 1818) κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον ἀνῆλθον εἰς Δρχ. 14.796.307.

Αἱ γενόμεναι ὡς ἄνω πληρωμαὶ ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ εὐρίσκονται ἐντός τοῦ ἐγκριθέντος Προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔτους 1991 Ἀναλυόμεναι κατὰ Κεφάλαια ἔχουν ὡς κάτωθι:

Λ' ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

1. Ἀπὸ Κηροπωλήσεις	Δρχ.
2. -"- Δισκοφορία	"
3. -"- Ἡμερολόγια	"
4. -"- Προσ/νούς Λ/σμούς	"
5. -"- Ἐνοίκια	"

6. Από Περιοδικόν	Δρχ.	
7. -"- Υπέρ Τυφλών - Αναξ/ντων	"	
8. -"- Είσοφ. Ί.Ναών - Παραρτημάτων	"	18.926.179
9. -"- Δωρεάς	"	
10. -"- Χρεώστας	"	
Σύνολον Είσπραξεων		<u>18.926.179</u>

Β' ΠΛΗΡΩΜΑΙ

1. Είς Ἀγοράν καί Ἀνάπλασιν Κηροῦ	Δρχ.	
2. -"- Δαπάναι Λειτουργίας Ἱερῶν Ναῶν	"	
3. -"- Τράπεζαν Κατάθεσις	"	
4. -"- Ἀκίνητα	"	
5. -"- Ἐπιπλα καί Σκεύη	"	
6. -"- Προμηθευτάς	"	
7. -"- Γενικά Ἐξόδα	"	
8. -"- Μισθοδοσίαν	"	
9. -"- Ἡμερολόγια	"	
10. -"- Προσ/νοὺς Λ/σμοὺς	"	14.796.307
11. -"- Πάγια Βοηθήματα Ἀναξ/ντων	"	
12. -"- Ἡλεκτροφωτισμός - Δ.Ε.Η	"	
13. -"- Πάγια Ὀδοιπορικά Διοικήσεως	"	
14. -"- Πάγια Ὀδοιπορικά καί Παραστάσεως κ.ᾶ	"	
15. -"- Τηλεφωνικά - Ο.Τ.Ε	"	
16. -"- Κυριακή Ὁρθοδοξίας - Θεοφάνεια	"	
17. -"- Συμβολαιογραφικά - Δικαστικά	"	
18. -"- Περιοδικόν	"	
19. -"- Ἀσφάλειαι Ἱερῶν Ναῶν	"	

Σύνολον Πληρωμῶν 14.796.307

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ

Υπόλοιπον 1-1-1991	Δρχ.	2.969.878
Σύνολον Ἐσόδων 1991	"	15.956.301
ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΝΟΛΟΝ	"	18.926.179
Σύνολον Ἐξόδων 1991	"	14.796.307
Υπόλοιπον 31-12-1991	"	4.129.872

Α Ν Α Λ Υ Σ Ι Σ
ΜΕΡΙΔΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ ΕΤΟΥΣ 1991

Χ Ρ Ε Ω Σ Ι Σ		Π Ι Σ Τ Ω Σ Ι Σ	
Δαπάναι Λειτουργ.Ι.Ναών	2.277.461	Μικτά Έσοδα Παρούσης Χρήσεως	
Μισθός Υπαλλήλου	1.292.460	Κηροπωλήσεων	5.299.021
Εργοδοτικοί Είσφ.-Ι.Κ.Α	467.000	Δισκοφορίας	331.250
Ασφάλειαι Ι.Ναών	9.942	Ένοίκια	3.075.000
Δικηγορικά	100.000		
Φόρος Μισθωτών Υπηρεσιών	6.752		
Διοικητικά Δαπάναι	395.211		
Περιοδικόν - Φ.Ο	1.107.823		
Κοινόχρηστα	203.472		
Θεοφάνεια - Εορτή Ορθοδοξίας	225.150		
Πάγια Βοηθήματα	810.000		
Πλεόνασμα	<u>1.810.000</u>		
	<u>8.705.271</u>		<u>8.705.271</u>

Έκ τών ανωτέρω προκύπτει διά τό έτος 1991

Διάφορα Έσοδα Αρχ. 8.705.271

-"- Έξοδα -"- 6.895.271

ΚΑΘΑΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ -"- 1.810.000

Αύξησις τής περιουσίας κατά τό έτος 1991 είς Αρχ.1.810.000

Άξία άκινήτων ως άναγράφεται είς τά συμβόλαια Αρχ.19.206.565

Τό τηρούμενον Ληγιστικόν σύστημα "Διπλογραφικόν" άποτελεϊ ασφαλιστικήν δικλείδα ένα-
ντίον παντός όστις ήθελε διανοηθεϊ νά ζημιώση τό Γενικόν Ταμείον. Ή νοικοκυρισύνη, ή τάξις,
ή έννημερότης τών βιβλίων μās έπροξένησεν καλήν έντύπωσιν.

Ή άξία τών άκινήτων είς Αρχ.19.206.565,είναι ή άναγραφομένη είς τά συμβόλαια μέ άνα-
προσαρμοσθεϊσα είς τά σημερινά δεδομένα,διότι δέν ύποχρεούμεθα είς τοϋτο ως Σωματείο μή
κερδοσκοπικού χαρακτήρος.

Κατά τό έπισκοπούμενον έτος συνεκεντρώθησαν 1.613 κιλά Άπόκηρον.Τό Άπόκηρον ως
γνωστόν άποτελεϊ τόν μοναδικόν ίσως πόρον τοϋ Σωματείου μας.Κατόπιν τών ανωτέρω ή Έξε-
λεγκτική Έποτροπή θεωρεϊ καθήκον της νά προτείνη:

Τήν άπαλλαγήν τοϋ Διοικητικού Συμβουλίου καί τών διαχειρισθέντων τά οίκονομικά τοϋ
Σωματείου μας κατά τό έτος 1991 από πάσης εύθύνης.

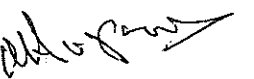
Θά άποτελούσε μεγίστη παράληψις καί ίσως στερούσε τούς διαχειρισθέντας τούς Λογα-
ριασμούς Έσόδων- Έξόδων έξ ενός δικαίου τιμήματος,έάν μās διέφευγεν νά έκτιμήσωμεν
τό έργον τούτων.

Διότι είναι γεγονός ότι ή οίκονομική αυτή διακίνησις έξεταζομένη λεπτομερώς εύρέθη
καθ' όλην τήν έκτασίν της ανταποκρινομένη πρός τά Λογιστικά πρότυπα Δημοσίων Υπηρεσιών
καί Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου,ό δέ άριστοτεχνικός συνδιασμός τών οίκονομικών σκελών
Έσόδων- Έξόδων καί ή όρθολογική διάθεσις τών έξόδων μας,πείθει διά τήν σύνεσιν καί τήν
τιμιότητα τών ύπευθύνων.

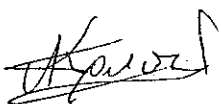
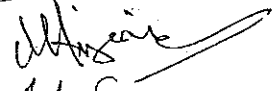
Οὐδεμία σπατάλη χρήματος παρατηρήθη τὰ δὲ πραγματοποιηθέντα ἔξοδα ἦσαν ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα. Ἡ μετ' ἐξαιρέτου ζήλου, ἀφοσιώσεως καὶ εὐσυγνευτοῦ ἐκτέλεσις τῶν καθκόντων τῶν, τοῦ ἐκλεκτοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰ Γραφεῖα, ἡ ἀρτία ὁργάνωσις τῶν ὑπηρεσιῶν του καὶ τὸ ἀκέραιον ἦθος αὐτῶν ἐπιβάλλει τὴν ἀπονομὴν διακίου ἐπαίνου, διὰ τὸν ὁποῖον παρακαλεῖ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν ὅπως ἐκφράσῃ μεθ' ἡμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17ῃ Φεβρουαρίου 1992.

Η ΕΞΕΛΕΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Α. Λουπάς

Ὁ Προϋπολογισμὸς τοῦ ἔτους 1992 εὐρίσκεται εἰς τὰ αὐτὰ ὀριθμητικὰ πλαίσια, πιθανῶς ἡξημένος κατὰ 10% λόγω πληθωρισμοῦ.

Α. Λουπάς

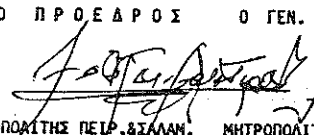
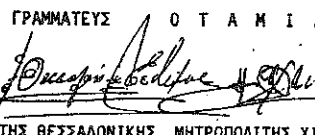
Τοῦ Θρησκευτικοῦ Σωματείου
"Γενικὸν Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος"
31η Δεκεμβρίου 1991

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ		ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ	
Α. ΔΙΑΘΕΣΙΜΟΝ		ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ	
α. Ταμείον	2.629.872	ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ (Β) ἈΝΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΕΟΝ	28.867.850
β. Μετρητά (Διακινούμενα)	1.500.000		3.013.151
γ. Τράπεζαι	866.138		
Β. ΠΑΓΙΟΝ		ΠΙΣΤΩΤΙΚΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ	
α. Ἀκίνητα	19.206.565	α. Ἐρανος Ἁγίας Παρασκευῆς	214.630
β. Ἐπιπλα - Ἐκκλησ. Εἶδη	1.095.423	β. Ἐρανος Ἁγίας Φιλοθέης	150.000
γ. Μηχαναὶ Γραφείου	372.140	γ. Ἐγγυήσεις	154.800
δ. Βιβλιοπωλείον - Ἐντυπα καὶ Βιβλιοθήκη	47.675	δ. Κληροδότημα Παναγίας Πορταΐτιδος	170.250
Γ. ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ		ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ	1.810.000
α. Γραμμάτια Εἰσπρακτέα (Χρ. Καλλιανιώτης)	100.000		
β. Προσωρινὰ Δάνεια Ἱερῶν Ναῶν	1.100.000		
γ. Προμηθευταὶ	519.500		
δ. Κηροπλάσται	427.472		
ε. Ἁγία Παρασκευὴ (Ἐρανος)	835.700		
στ. Τυπογράφος (Τριανταφύλλου) Θεσ/νίκη	307.262		
ζ. Δικηγορικὰ	100.000		
η. Ἀνακαινήσεις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα	156.309		
θ. Διαμέρισμα (Καίσαρειας 8) Ἀθηνῶν	120.000		
ι. Ἀνώνυμοι Προεδρικαὶ Συνδρομαὶ	285.000		
ια. Τυπογράφος (ΜΕΛΙΣΣΑ) Ἀσπροβάτα	367.480		
Δ. ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ			
α. Κηρὸς	3.427.750		
β. Ἀπόκτρον	193.700		
γ. Ημερολόγια	722.695		
	<u>34.380.681</u>		<u>34.380.681</u>

Α Μ Α Λ Υ Σ Ι Σ
Μ Ε Ρ Ι Δ Ο Σ Α Π Ο Τ Ε Λ Ε Σ Μ Α Τ Ω Ν Χ Ρ Η Σ Ε Ω Σ
31η Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Υ 1 9 9 1

Χ Ρ Ε Ω Σ Ι Σ		Π Ι Σ Τ Ω Σ Ι Σ	
α. Δαπάναι Λειτουργίας Ἱερῶν Ναῶν Αρχ.	2.277.461	Μικτὰ Ἔσοδα Παρούσης Χρήσεως	
β. Μισθὸς Ὑπαλλήλου	1.292.460	Κηροπώσεων Αρχ.	5.299.021
γ. Ἐργοδοτικαὶ Εἰσφοραὶ - Ι.Κ.Α	467.000	Διασκοφορίας	331.250
δ. Ἀσφάλειαι Ἱερῶν Ναῶν	9.942	Ἑνοίκια	3.075.000
ε. Δικηγορικὰ	100.000		
στ. Θόρος Μισθωτῶν Ὑπηρεσιῶν	6.752		
ζ. Διοικητικὰ Δαπάναι	395.211		
η. Περιοδικὸν - Θ.Ο	1.107.823		
θ. Κοινόχρηστα	203.472		
ι. Θεοφάνεια - Ἑορτὴ Ὁρθοδοξίας κ.ά	225.150		
ια. Πάγια Βοηθήματα	810.000		
ιβ. Πλεόνασμα	1.810.000		
	<u>8.705.271</u>		<u>8.705.271</u>

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ Ο ΤΑΜΙΑΣ Ο ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Ο ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΤΡ. ΔΕΣΣΑΛΗΝ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΧΙΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΣ ΚΑΤΣΑΚΟΝΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ.ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ